QUAESTIONES LUCIANEAE

SCRIPSIT SCRIPTASQUE

AMPLISSIMI PHILOSOPHORUM ORDINIS

VENIA

D. XXII. MENS. FEBRUARII A. MDCCCXXVI.
IN AUDITORIO JURIDICO

ILLUSTRIS ICTORUM ORDINIS CONCESSU

PUBLICE DEFENDET

FRANCISCUS VOLKMAR FRITZSCHE,
STIMBACENSIS
PHILOS. DOCT. AA. LL. MAG. ET SCHOLAE THOMANAE COLLABORATOR

ASCITO AD RESPONDENDUM SOCIO

CAROLO HENRICO SINTENIS,
SERVESTANO
PHILOLOGIAE STUDIOSO, SEMINARII REGII ET SOCIETATIS
GRAECAE SODALI.

LIPSIAE,
Ex officina Breitkopfio - Haerteliana.

Ex
Bibl. M.
Schmidt

SUMMIS PRAECEPTORIBUS

CHRIST. DAN. BECK

ATQUE

GODOFR. HERMANN

HOC LEVE MAGNI AMORIS DOCUMENTUM

D. D. D.

VENERABUNDUS DISCIPULUS

Lectori S.

Quum nihil aeque necessarium sit philologo, quam ut graecae dictionis usum habeat idoneum, plura proborum scriptorum opera animo nunc intento, nunc etiam remissiore ordinem justum secutus perlegi. In quo negotio ante hos duo circiter annos forte fortunâ ad Lucianum delatus longius substiti lectitavique eum primo oblectationis causâ; posthac autem, quum nonnullis inventis merito gaudere mihi viderer, *Hermanno*, Viro Illustri, quem praeceptorem pie veneror, ab erroribus reducente, rectam viam monstrante, quae calidius, quam felicius essem commentus, refutante, postremo quaecunque dici aut fingi queunt ad perficiendum, quod proposueris, adjumenta in me cuncta conferente et alia amplius, ad Luciani ingenium, usum, bona et vitia cognoscenda juvenili ardore incubuimus. Quae igitur id agens reperi neque publicae lucis splendore plane indigna censeo, eorum partim infra posui, partim alio loco proferre apud me constitutum deliberatumque est.

Somnium c. 3. *Καὶ τό γε πρῶτον ἐκεῖνο καὶ σύνηθες τοῖς ἀρχομένοις ἐγίγνετο.* Codex, qui unus omnium optimus est, *Gorlitiensis* non *καὶ τό γε*, sed *καὶ τό τε* (i. e. *τότε*) scriptum tenere traditur; quod a vero abest propius. Legendum est enim sensu postulante: *καὶ τότε τὸ πρῶτον* — *Tum quoque primum illud et suetum iis, qui incipiunt, accidit.* Non semel ego vocem *τότε* a librariis varie depravatam offendi. Velut in Nostri Hermotimo c. 26. Lycinus conquestus sibi Philosophiae arcem anquirenti aliam ab aliis viam monstrari solere ita pergit: *τό τε τοίνυν τὸ πλῆθος τῶν ὁδῶν καὶ τὸ ἀνόμοιον αὐτῶν οὐ μετρίως ταράττει με καὶ ἀπορεῖν ποιεῖ, καὶ μάλιστα οἱ ἡγεμόνες ὑπερδιατεινόμενοι καὶ τὰ ἑαυτῶν ἕκαστοι ἐπαινοῦντες.* Detractio articuli ante *πλῆθος* quum pertenue ab libris subsidium habeat, nihil aliud, quam literas male divulsas componam: *τότε τοίνυν τὸ πλ.* Dial. Mort. 27, 7. *πλὴν ἔμοιγε οὐ τὴν τυχοῦσαν τερπωλὴν παρέσχοντό τε στένοντες.* Restituit *Graevius* *παρέσχον τότε.* De Mercede Conduct. c. 8. vulgo legitur: *ὅμως δ' οὖν ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο. τὸ δὲ δι' ἡδονῆς ἐλπίδα μόνον πολλὰς ἀηδίας ὑπομένειν γελοῖον οἶμαι.* Unus e cdc. Parisiens. praebet *εἰ ἐπιτυγχάνοιτο. τότε τὸ δὲ δι' ἡδονῆς* —: hinc emendatio facilis: *εἰ ἐπιτυγχάνοι τότε. τὸ δὲ* — i. e.

Verumtamen excusatum quodammodo sit iis (sc. τὸ ἀποδόσθαι αὐτούς), *si quis tum* (n. servus factus) *voluptate potiatur.* Erraret, qui pro τότε hic potius ποτέ requireret. Solemnis est enim Graecis vocabuli τότε usus, ubi quis vernaculi sermonis consuetudine assuefactus ποτέ praeponat; opinor, quod quae nos infinite cogitata informamus, ea illi clare et perspicue impressa animo comprehenderint. *V. Marklandum* ad Eur. Iphig. A. v. 46. et *Schaeferum* ad Julian. Praef. p. IV. Admonui de hac re quantumvis pervagatâ, tum quod V. D. in hoc genere passim decepti sunt, ut de Luc. Nigrin. c. 7. ὧν τότε ἤκουσαν. *Solanus*, Dial. Marin. 14, 4. εἴ τι ἡ μήτηρ ἐμεγαλαύχει τότε. *Graevius*, de Merced. Conduct. c. 39. ἐπείρασας τότε. *Jensius*, Eurip. Elect. v. 42. δίκῃ τ' ἂν ἦλθεν Αἰγίσθῳ τότε. *Reiskius*, quin et *Valckenaerius* quoque ad Phoeniss. v. 145., nec non *Wolfius* in Hom. Il. 16, 810. Aristarcheam lectionem: καὶ γάρ δὴ τότε φῶτας ἐείκοσι βῆσεν ἀφ' ἵππων | πρῶτ' ἐλθὼν σὺν ὄχεσφι διδασκόμενος πολέμοιο. male reprehendens Praef. p. LXXIII., tum vero, ut in Luc. Toxar. c. 50. melius distingui: ὄμοσον, ἔφη, ἦ μὴν φυλάξαι τὰς συνθήκας μηδὲ ἀπαρνήσασθαι τότε. [ubi statim leg.: ἤδη τούτων γινομένων.] fidem facerem.

Somnium c. 7. Ἐγώ, φίλε παῖ, Ἑρμογλυφικὴ τέχνη εἰμί, ἣν χθὲς ἤρξω μανθάνειν. Hic locus inde lucem accipit, si memineris, Graecos, qui coelestis augustaeque naturae jura rebus quam plurimis liberaliter assignarunt, aliquando commisisse,

rent a divino numine ad rei, cui id praesideret, potestatem pro incredibili, qua pollebant, cogitandi celeritate praecipites ferrentur. Non enim deam, sed artem statuariam Lucianus puer discere coeperat. Graviter offendebat *Solanus* ad Luc. De Sacrificiis c. 5. *ὁ μὲν Κρόνος, ἐπειδὴ τάχιστα ἐξέτεμε τὸν πατέρα τὸν Οὐρανόν, ἐβασίλευσέ τε ἐν αὐτῷ καὶ τὰ τέκνα κατήσθιεν*: injuriâ: verum vidit *Jacobsius*, qui pone R. Porsoni Adversar. p. 290.: *In his verbis*, inquit, *frustra haerebat Solanus. Vox οὐρανός primum de persona Urani dei, deinde de loco, ubi dii habitant, accepta:* verum quod continuo adjecit: *Lucianus an sic scripsisset, dubito equidem: at hic libellus Luciani esse non videtur:* virum egregium errasse prorsus existimo. Aliquot exempla dedit *Monkius* ad Eurip. Alcest. v. 50. Quibus addo Aristoph. Pax v. 1081. *ὡς οἱ μὲν νέφος ἐχθρὸν ἀπωσάμενοι πολέμοιο Εἰρήνην εἵλοντο καὶ ἱδρύσανθ' ἱερείῳ.* Aves v. 606. *πῶς δ' ὑγιείαν δώσουσ' αὐτοῖς οὖσαν παρὰ τοῖσι θεοῖσιν*; (in ultimis *Ὑγιείαν* cogitat.) Ranae v. 1412. *μόνος θεῶν γὰρ Θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ.* de quo mox Bacchus: *θάνατον γὰρ εἰσέθηκε βαρύτατον κακῶν.* Plutus v. 437. *Πενία μὲν οὖν, ἣ σφῷν ξυνοικῶ πόλλ' ἔτη.* Luc. Piscatores c. 46. Veritas jubet Parrhesiadam *παραλαβόντα μεθ' αὑτοῦ τὸν Ἔλεγχον ἅπασι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν,* tum Philosophia in eandem sententiam: *ὁ δ' ἔλεγχος, ὦ Παῤῥησιάδη,* inquit, *τοιόσδε ἔστω, οἷος ὁ τῶν ἀετῶν πρὸς τὸν ἥλιον εἶναι λέγεται.* Luc. Hercules c. 5. *ὁ γέρων*

οὗτος Ἡρακλῆς ὁ λόγος ἕλκει, quem locum *Wetstenii* conjecturâ ὁ λόγιος aut *Jacobsii* ὁ λόγος delentis haud gravate cariturum esse vel e c. 4. τὸν λόγον ἡμεῖς οἱ Κελτοὶ οὐχ ὥσπερ ὑμεῖς οἱ Ἕλληνες Ἑρμῆν οἰόμεθα εἶναι, ἀλλ' Ἡρακλεῖ αὐτὸν εἰκάζομεν. concludimus. Eodem pertinet, qui sollicitari non debuerat, locus Euripidis Iphig. Aul. v. 765. Πέργαμον δέ, Φρυγῶν πόλιν, | λαΐνους περὶ πύργους | κυκλώσας Ἄρει φονίῳ | (sc. Ἄρης) λαιμοτόμους κεφαλὰς | σπάσας πόλισμα Τροίας, | πέρσας κατάκρας πόλιν, | θήσει κόρας πολυκλαύτους —, ut bene vidit *Matthias* T. VII. p. 5[illegible]8. Denique sanum forsitan praestes, eodem si conferas locum Luc. Gallus c. 6. Ἡράκλεις, δεινόν τινα φῂς τὸν ἔρωτα τοῦ ἐνυπνίου, εἴγε πτηνὸς ὤν, ὥς φασι, καὶ ὅρον ἔχων τῆς πτήσεως τὸν ὕπνον ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾷ. Namque verbis πτηνὸς ὢν in mente Gallus habet τὸν θεῖον Ὄνειρον, quem Lucianus ab Homero Il. B, v. 56. mutuatus et in ipso Gallo c. 8. et in Somnio c. 5. induxit, tametsi utrobique nullus non editorum haud impotentem Deum, ut Jupiter Vulcanum, ῥίπτε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.

Somnium c. 7. ὅ τε γὰρ πάππος σοῦ (εἰποῦσα τοὔνομα τοῦ μητροπάτορος) λιθοξόος ἦν καὶ τὼ θείω ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον δι' ἡμᾶς. Recte sane *Hemsterhusius* faciendum putavit, ut incisum post ἀμφοτέρω tolleret; at in explicando tamen non recte satis versatus est. Etenim in illo καὶ μάλα vox prior, uti solet ante ea vocabula, quae aliquod augmentum recipiunt, intendit *gar*

sehr. debebantque talia comparari, ut Demosth. Leptin. 152, 3. B. ἔστι δὲ καὶ μάλ' ἔχων νόμος ὑμῖν καλῶς, ubi v. *Wolfium* p. 372. Demosth. de male gesta legat. 307, 1. B. ταῦτα μὲν τοίνυν τότε καὶ μάλα, ὦ ἀ. Ἀ., καλὰ καὶ τῆς πόλεως ἄξια ἐδημηγόρει. Alia congessit *Schaeferus* ad Dion. Hal. p. 333. Luc. Abdicat. c. 32. καὶ τὰ μὲν τῆς γυναικός, ὦ πάτερ, οὕτως ἔχει. καὶ πάνυ σοι τετηρηκὼς λέγω· οὔποτε ῥᾷον ἕξει. vertitur: *et omnino tibi post observationem institutam dico —.* Imo: *admodum sane feminâ pertentatâ tibi dico.* Sic καὶ πάνυ Lucian. Dial. Deor. 6, 3. 11, 2. Dial. Marin. 7, 1. Dial. Mort. 27, 4. Apolog. pro Merc. Cond. c. 1. Pro Lapsu in Salut. c. 4. et saepius. Lubentissime autem Thucydides, velut 2, 11. 2, 65. 3, 30. 3, 93. 4, 129. 6, 10. 6, 35. 6, 85. 8, 46. 8, 82. Luc. Dial. Meretr. 7, 1. προφάσεις ἀεί, καὶ ὑποσχέσεις καὶ μακραὶ ἐλπίδες καὶ πολὺ τό· ἐὰν ὁ πατὴρ καὶ [εἰ] κύριος γένωμαι τῶν πατρῴων, καὶ πάντα σά. Primo εἰ in vincula conjeci, quod mihi librario, non Luciano deberi videretur. Tum pessime *Gesnerus: et multum illud: Si pater, et si dominus paternorum fuero et Tua erunt omnia.* Quasi vero ad illud καὶ ante πάντα σά cogitatione πολὺ τὸ retrahi debeat ac non vox καὶ et ipsa sit adolescentuli h. m.: *Frequens illud, si pater . . . et heres bonorum factus fuero, tum vel omnia tua.* Hac enim potestate καὶ πᾶς passim legitur. Luc. De Sacrific. c. 13. ὁ μέν γε Σκύθης καὶ πάσας τὰς θυσίας ἀφεὶς καὶ ἡγησάμενος ταπεινὰς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους τῇ Ἀρτέμιδι παρίστησι. At

ibi Cdc. Gorlitiensis *καὶ* non agnoscit: rectene, an secus, sit in medio; certe in Cataplo c. 11. est: *ἀγνοεῖς, ὅτι καὶ πάντες οἱ προςκυνοῦντες — ἢ φόβῳ ἢ ἐλπίσι ταῦτ' ἔδρων.* Dial. Mort. 16, 4. *οὐ γὰρ καὶ πάντες οὕτω σοι δοκοῦσι συγκεῖσθαι ἐκ δυεῖν.* Thucyd. III, 82. *ἐπεὶ ὕστερόν γε καὶ πᾶν, ὡς εἰπεῖν, τὸ Ἑλληνικὸν ἐκινήθη.* idem III, 111. Soph. Oed. Col. v. 1396. *κἀξάγγελλ' ἰὼν καὶ πᾶσι Καδμείοισι.* Non aliter Luc. Amor. c. 30. — *καὶ λίαν ἀγωνίας μεστὸς εἶναι.* Uti jam Homerus Odyss. III, 203. *καὶ λίην κεῖνος μὲν ἐτίσατο.* Evolve *Elmslejum* ad Eurip. Med. v. 513., qui ibidem ad v. 871. de *καὶ πολὺς* verba fecit, quod non exturbo e Pseudoaeschin. Eryxia c. 16. *ἴσως οὖν καὶ οἱ παρόντες τοιοῦτόν τι πεπόνθασι πρὸς σὲ καὶ Πρόδικον, τὸν μὲν σοφιστὴν καὶ ἀλαζόνα ἡγοῦντο εἶναι, σὲ δὲ πολιτικόν τε καὶ ἄνδρα καὶ πολλοῦ ἄξιον.* Quod enim *Clerico καὶ* post *τὲ* delenti idcirco accessit *Boeckhius*, quia *πολιτικὸς ἀνὴρ* sit ubivis, hoc ipsum etiam in librorum situm est scripturâ. V. *Hermannum* ad Soph. Oed. C. v. 741. *οὐκ ἐξ ἑνὸς στείλαντος, ἀλλ' ἀνδρῶν ὕπο πάντων κελευσθείς.* Ad idem argumentum trahas De Merced. Cond. c. 9. *τῶν καὶ μόνῃ τῇ δόξῃ ἐπαιρομένων.* Thucyd. I, 44. *γενομένης καὶ δὶς ἐκκλησίας.* Perperam ceperunt V. D. Luc. Alexand. c. 24. *δρόμος οὖν καὶ ὠθισμὸς ἁπανταχόθεν ἐγίγνετο καὶ θυσίαι καὶ ἀναθήματα καὶ διπλάσια τῷ προφήτῃ καὶ μαθητῇ τοῦ θεοῦ* i. e. *Concursus ergo sibi imminentium factus est undique et sacrificia et donaria vel duplicia pro-*

phetae atque discipulo dei. [Demosth.] Erotic. 36, 5. B. τούτου καὶ μάλιστ' ἐπιμέλειαν ποιητέον. ibid. 40, 7. καὶ μᾶλλον. Luc. Philopseud. c. 14. καὶ ὀκτωκαιδεκαέτης ὢν ἀνέλυε. Aristaenet. I, 10. εὖγε, τῆς εὐωδίας! ὅσον καὶ πόῤῥωθεν εὐφραίνει τὴν αἴσθησιν! post Homerum: ῥεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σαώσαι. Lucian. de Dea Syria c. 42. ἐπ' ἐμεῦ δὲ πλείονες καὶ τριηκοσίων ἐς τὴν θυσίην ἀπικνέοντο. ubi *Solanus*: „καὶ *pro* ἢ *positum est, sed sic libri omnes nostri.*" Imo est: *plures, quam vel sexcenti,* sicut ibid. c. 46. λέγουσι δ' ὦν καὶ διηκοσίων ὀργυιέων πλέον ἔμμεναι. Superlativi vero praepositâ καὶ saepe vires assumunt: quae ratio jam Homero placuit v. c. Iliad. 14, 345. οὔ τε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσοράασθαι. Luc. Prometh. in verb. c. 5. καὶ ὑβριστότατον. Alexand. c. 47. ἓν γοῦν καὶ γελοιότατον ἐποίησεν. et c. 48. ἕν τι καὶ μέγιστον τόλμημα. Aristoph. Aves v. 1140. interroganti Pisthetaero: τὸν δὲ πηλὸν ἐνεβάλλοντο πῶς; respondet nuntius: τοῦτ', ὦ 'γάθ', ἐξεύρητο καὶ σοφώτατα. Fallitur de ultimis *Reisigius,* vir eximius, Syntagm. Crit. p. 32. 33., nam καὶ σοφώτατα est *vel sapientissime.* Thucyd. 4, 17. δίκαιοί εἰσι καὶ ἀπιστότατοι εἶναι ταῖς εὐπραγίαις., ubi more suo *Schol.* περιττὸς ὁ καί. Per hanc occasionem nonnulla alia, quae ad vocabulum καὶ illustrandum faciant, allaturi sumus, si prius de loco Luc. Dial. Deor. 9, 2., in quo nonnulli haeserunt, paucis fuerit monitum. Nihil illuc aliud, quam distinctio haec inferenda: ὡς δ'

ἐπείσθη καὶ ἧκεν (nempe *μετὰ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν*), ἔχων καὶ τὸν κεραυνόν, ἀνεφλέγη ὁ ὄροφος. Sic apparet, καὶ post ἔχων si deleas, vocem prorsus necessariam deletum iri. Confer Thucydidem 4, 34. ὁ *Βρασίδας*, ἔχων καὶ Χαλκιδέας, ἐπὶ *Ἄκανθον* — ἐστράτευσεν. Pusilla vocula καὶ in multis saepe locis me supra, quam credas, exercuit estque mihi cum ea ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος πόλεμος: quod molestum negotium si quando impensius dolerem, doctorum et magnorum virorum, qui altioris res indaginis mente complexi ab hoc terribili hoste insidiis circumventi sunt, me consolabar exemplo.

Velut quum καὶ crebro *nempe*, *idque* notare nemo nesciat, plurimique interpretes, (ut *Schaef.* ad Gregor. Corinth. p. 985. 986.) docuerint, quis hoc hodieque negligi credat? Et tamen est ita. Luc. Ver. Histor. I, 37. ἀπέθανον δὲ τῶν μὲν πολεμίων ἑβδομήκοντα καὶ ἑκατόν, ἡμῶν δὲ εἷς καὶ ὁ κυβερνήτης. minus miror *Schmiederum*, *Struvium* Lect. Luc. p. 245. *) vehementer miror, καὶ ut ineptum liturâ deletum velle. Ineptum ergo in aliis quoque et innumeris locis, ut Luc. Toxaris c. 26. ἀφορᾷ δὲ ἐς τὸν φίλον καὶ τὸν *Μενεκράτην*. Dial. Mort. 11, 5. — οὔτε, οἶμαι, σύ, ὦ *Κράτης*, ἐπεθύμεις

---

*) Verba viri doctissimi lubet apponere: „*Ridiculum loquendi genus; e nostris ceciditunus et gubernator etc., nam unus et gubernator sunt duo, quod si voluisset, scripsisset Lucianus sine dubio*, ἡμῶν δὲ δύο, ὧν ὁ κυβερνήτης, *sive tale quid. Praeterea id quoque, quod gubernatoris genus mortis enarrat, in illo uno vero de eo tacet, satis asperum est. Quare non dubito, Lucianum dedisse* ἡμῶν δὲ εἷς, ὁ κυβερνήτης *etc.*“

κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ τὰ κτήματα καὶ τὸν πίθον καὶ τὴν πήραν. De quo pari errore *Struvius* l. l. p. 136. „*Dele, inquit, particulam καὶ ante τὸν πίθον, nam ὁ πίθος et ἡ πήρα ipsa sunt Diogenis κτήματα.*" Apolog. Pro Merced. Conduct. c. 3. *ἐπεὶ δέ σοι μετέδοξε βελτίω ταῦτ' εἶναι καὶ τὴν μὲν ἐλευθερίαν μακρὰ χαίρειν ἐᾶν, ζηλῶσαι δὲ τὸ ἀγεννέστατον ἐκεῖνο ἰαμβεῖον κ. τ. λ.* non magis vere *Struvius* L. L. p. 137. „*Quo refertur ταῦτα? non ad δουλείαν sive δουλεύειν, multo minus ad ea, quae praeterea praecesserant. Legendum videtur* cet. Refertur ad ea, quae proxime insequuntur, uti *οὗτος — καὶ* (nempe) mutuo nexu persaepe ligata conspici notissimum est. Xenoph. Cyropaed. V, 5, 33. *ἐγὼ δὲ δοκῶ οὐδὲν συναίτιος ὢν τῶν ἀγαθῶν παρέχειν ἐμαυτὸν ὥσπερ γυνὴ εὖ ποιεῖν καὶ* (*idque*) *τοῖς τε ἄλλοις ἀνθρώποις καὶ* cet., qui locus non majori jure sollicitatus est, quam Xen. Oeconomic. 20, 12. — *Καὶ ταῦτα γιγνώσκουσι μὲν πάντες καὶ ὡς τὸ ὕδωρ ἐξάγεται τάφροις καὶ ὡς ἡ ἅλμη κολάζεται μιγνυμένη πᾶσι τοῖς ἀνάλμοις καὶ* (*nempe,* explicative) *ὑγροῖς τε καὶ ξηροῖς.* Et sic exponendum puto locum Sophocl. Trachin. v. 143. *τὸ γὰρ νεάζον ἐν τοιοῖσδε βόσκεται | χώροισιν αὑτοῦ, καί νιν οὐ θάλπος θεοῦ | οὐδ' ὄμβρος οὐδὲ πνευμάτων οὐδὲν κλονεῖ, | ἀλλ' ἡδοναῖς ἄμοχθον ἐξαίρει βίον* h. m. *Juventus enim in his tanquam suis pascitur regionibus, nempe non calore, non imbre, non vento affligitur, sed vitam degit haud insuavem, sed plenam voluptate.* Nectit vero etiam *καὶ*

particula notiones haud paullo diversas; quod interdum nullo jure viris doctis displicuit. Ut in Demosth. Pro Coron. 104, 3. Bekk. *ἦν γὰρ αὐτοῖς ἐκ μὲν τῶν προτέρων νόμων συνεκκαίδεκα λειτουργεῖν, αὐτοῖς μὲν μικρὰ καὶ οὐδὲν ἀναλίσκουσι* cet. *Marklandus μικρὰ ἢ καὶ οὐδέν, Schaeferus μικρὰ ἢ οὐδὲν* conjiciunt. Ego nihil mutem, sed conferam potius Plat. Apol. Socrat. c. 9. *ἡ ἀνθρωπίνη σοφία ὀλίγου τινὸς ἀξία ἐστὶ καὶ οὐδενός.* Luc. Parasit. c. 12. *ὀλίγα καὶ μηδέν.* Tyrannicid. c. 15. *πάντα οὗτος κατώρθωσε καὶ τὸ λοιπὸν ὀλίγον.* Thucyd. 8, 76. *βραχύ τέ τι εἶναι καὶ οὐδενὸς ἄξιον.* Contra Plutarch. Opp. Moral. p. 82. B. Xyl. — *ὀλίγον αὐτῷ προκοπῆς μέτεστι, μᾶλλον δὲ οὐδέν.* Quin etiam repugnantes notiones per *καὶ* particulam copulari, formula *μόνος καὶ πρῶτος* magno argumento est. Etenim quod *Demonax*, multarum philosophus facetiarum et leporis, ut Lucianus refert in cognomine libello c. 29., hominem magnopere eo elatum, *ὅτι μόνος αὐτός ἐστι καὶ πρῶτος τῶν διαλεκτικῶν* hoc irrisit responso: *καὶ μήν, ὦ Ἀγαθόκλεις, εἰ μὲν πρῶτος, οὐ μόνος, εἰ δὲ μόνος, οὐ πρῶτος.* ea non est, nisi dialectica *dialectici* confutatio, neque ad condemnandum illius formulae usum pertinet. Phalarid. Epist. II, 7. — *τὴν δὲ ψυχὴν ἀγύμναστον ἐᾷς λόγου τε καὶ παιδείας Ἑλληνικῆς, ἣν ἐχρῆν πρώτην ἐπὶ τὰ τοιαῦτα συνησκῆσθαι καὶ μόνην;* ubi *Valckenaerius* Adnot. p. XII. *omnino* legendum dicit: *ἢ καὶ μόνην,* minus apte, ut arbitror, a *Schaefero* repulsus. Plato De Legibus I, 4. pg.

13. ed. Ast. — ὡσαύτως δὲ καὶ πρὸς πόλεως εὐδαιμονίαν ἢ καὶ ἰδιώτου διανοούμενος οὕτω τις οὔτ' ἄν ποτε πολιτικὸς γένοιτο ὀρθῶς πρὸς τὰ ἔξωθεν πολεμικὰ ἀποβλέπων μόνον καὶ πρῶτον, οὔτ' ἂν νομοθέτης ἀκριβής etc. Demosthenes De Pace 5, 3. Bekker. πρῶτον μέν, ἡνίκ' ἔπειθόν τινες ὑμᾶς τῶν ἐν Εὐβοίᾳ πραγμάτων ταραττομένων βοηθεῖν Πλουτάρχῳ καὶ πόλεμον ἄδοξον καὶ δαπανηρὸν ἄρασθαι, πρῶτος καὶ μόνος παρελθὼν ἀντεῖπον κ. τ. λ. De male gesta legat. 302, 6. Bekk. μόνος καὶ πρῶτος ἰδών, ὅτι κοινὸς ἐχθρὸς ἐκεῖνός ἐστιν ἁπάντων τῶν Ἑλλήνων, ηὐτομόλησε. Ad Phormionem 30, 7. Bekk. διόπερ Πασίων ὁ πατὴρ ὁ σὸς οὐ πρῶτος οὐδὲ μόνος — ἔδωκε τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα. Nec alienus est locus Demosth. De Rhodior. Libert. 5, 6. Bekk. παρελθὼν πρῶτος ἐγὼ παρῄνεσα, οἶμαι δὲ καὶ μόνος ἢ δεύτερος εἰπεῖν. Aeschin. adv. Ctesiphont. c. 23. ed. *Bremi* παρηνόμει τὴν μόνην ὁ δείλαιος καὶ πρώτην αὐτὸν πατέρα προσειποῦσαν ἀπολέσας. Ibid. 76, 4. Bekker. τότε πρῶτον καὶ μόνον πρέσβεις εἰς προεδρίαν ἐκάλεσε καὶ προσκεφάλαια ἔθηκε. *Polybius* ap. Suidam s. v. Μασανάσσης· πρῶτος καὶ μόνος ὑπέδειξεν, ὅτι δύναται ἐκφέρειν πάντας τοὺς ἡμέρους καρπούς. Addubitavit *Rudolphus* hoc Luciani Quomodo Histor. Sit Conscribend. c. 44. — οὕτω δὲ καὶ τῇ φωνῇ αὐτοῦ εἷς σκοπὸς ὁ πρῶτος, σαφῶς δηλῶσαι cet., quod sicut ab exemplis superioribus re ipsa perparum dissidet, ita etiam in Homerico: εἷς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνασθαι περὶ πάτρης. non nihil habet praesidii.

Somnium c. 14. ἡ δὲ ἀπολειφθεῖσα τὸ μὲν πρῶτον ἠγανάκτει καὶ τὼ χεῖρε συνεκρότει καὶ τοὺς ὀδόντας ἐνέπριε. De novissimo verbo *Schaeferus* ap. *Erfurdtum* ad Soph. Antig. v. 831. haec habet: „*Praeferam, quod placuit Anonymo*, συνέπριε. [*Praecessit* καὶ τὼ χεῖρε συνεκρότει]." Anonymum dicit virum doctum, qui diversas scripturas, incertum unde, in marginem Aldinae I. conjecit. Sed frustra quaesivi, quibus argumentis virum praeclarum innisum putarem. Sive enim συνέπριε contempler, conjecturam Codicum scripturae anteferri video: quippe *Gorlitiensem*, qui perraro fallit, συνέπριε confirmare tum forte *Schaeferum* fugit: seu ad ἐνέπριε animum convertam, eam lectionem mutari *Hemsterhusio* opus esse neganti quo nomine repugnem, non invenio. Certe quod ad praegressum συνεκρότει adtendere jubemur, id quidem aut nullam vim habet omnino, aut hanc, ut etiam palaeographice, quae una ratio praelati ab *Schaefero* συνέπριε mihi succurrit, ἐνέπριε vindicetur. Scilicet nullius pene vitii tam crebro et foede commissi, dudum *Schaeferus*, ego non ita pridem didici reos scribas deprehendi, quam ut praepositionem ab altero in viciniâ vocabulo ductam cum altero item verbo perverse communicent. Duo hic, quae medelae ex hoc fonte haustae egeant, ponam exempla: Luc. Dialog. Mort. 12, 4. φησὶ γοῦν ὁ πορθμεὺς μὴ διαρκέσαι αὐτοῖς τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ σχεδίας διαπηξαμένους τοὺς πολλοὺς αὐτῶν διαπλεῦσαι, ubi quum διαπήγνυμι, cujus perinepta defensio est Abreschii

Lect. Aristaen. p. 242. 243., absurdum esse intellexisset *Hemsterhusius*, tamen eum non σχεδίας δὴ πηξαμένους (quid enim δὴ hic significet?), sed σχεδίας πηξαμένους praepositione funditus sublatâ corrigere oportebat. Addo Soph. Electr. v. 13.

ὅθεν σε πατρὸς ἐκ φόνων ἐγώ ποτε
πρὸς σῆς ὁμαίμου καὶ κασιγνήτης λαβὼν
ἤνεγκα κἀξέσωσα κἀξεθρεψάμην.

Ubi perplacet, quod offerunt Scholia Veneta καί σ' ἐθρεψάμην. Quodsi objicias, pronomine σέ, ut quod jam antegressum sit, nihil opus esse, ego elegantem adeo repetitionem dicendam esse hujusmodi, ausim contendere. Aliquoties enim graeci scriptores pronomen se jam praemisisse parum memores, vel quo orationis vim augerent, illud hoc modo iterarunt. Male offensioni fuit Demosth. adv. Euerg. et Mnesibul. 74, 5. Bekk. οὗτοι γὰρ ᾤοντο, ὦ ἄνδρες δικασταί, ἐμέ, εἰ πολλά μου λάβοιεν ἐνέχυρα, ἄσμενον ἀφήσειν με τοὺς μάρτυρας τῶν ψευδομαρτυριῶν. Aristoph. Acharnens. v. 585. νῦν οὖν με πρῶτον, πρὶν λέγειν, ἐάσατε | ἐνσκευάσασθαί μ' οἷον ἀθλιώτατον, ubi Elmsleji malam conjecturam ἐνσκευάσασθαί γ' repudio. Sophocl. Trachin. v. 218. ἰδού! μ' ἀναταράσσει | εὐοῖ μ' ὁ κισσὸς ἄρτι βακχίαν | ὑποστρέφων ἅμιλλαν, ubi ad eundem lapidem impingens *Brunkius* vide, quo descenderit. Hunc usum *Reisigius* quum docte exposuit ad Soph. Oed. Col. C. C. ad v. 1273. 1274., tum in fine addidit: *De eodem genere Schaeferum alicubi monuisse, commemini. Schaeferum* ego nunc non recordor, recordor *Valcke-*

naerium ad Eurip. Phoeniss. v. 500. 501. Sic σύ bis positum in Luc. Hermotimo c. 15. τῷ ποτε πιστεύσας τὸ πρῶτον σύ, ὁπότε ᾔεις φιλοσοφήσων, πολλῶν σοι θυρῶν ἀναπεπταμένων, παρεὶς σὺ τὰς ἄλλας εἰς τὴν τῶν Στωϊκῶν ἥκες., quam rem *Gesnerus* justo tulit iniquius. Pariter pronomen tertiae personae duplicatur in Soph. Trach. v. 287. αὐτὸν δ' ἐκεῖνον-φρόνει νιν ὡς ἥξοντα., quod loco Oed. Tyr. v. 248. adhibuit *Porsonus* Praef. ad Hecubam p. XIII. Conferas etiam ea, quae de pronomine τὶς et similibus non semel locatis paullo sumus infra dicturi. Illuc revertor. Alibi accidit, ut librarii praepositionem finitimo verbo surreptam alio transferrent. In Luc. Charonte c. 7. ἐγὼ δέ, ὁπότε διεπόρθμευον αὐτὸν ἀποθανόντα, πολλὰ ῥαψῳδοῦντος ἀκούσας ἐνίων ἔτι μέμνημαι. Ibi tres cdc. Parisienses exhibent παραραψῳδοῦντος pro πολλὰ ῥαψῳδοῦντος. Unde conjicio πολλὰ ῥαψῳδοῦντος παρακούσας *obiter audiens, sublegens.* Hac potestate παρακούειν Lucianus usurpat de Merced. Conduct. c. 37. ἔτι σκεπτομένου παρακούσας τοῦ δεσπότου. Dial. Meretr. II, 4. τοιαῦτα παρακούων αὐτῆς εἰς ὕπνον κατηνέχθην. alibique. Ita παριστορεῖν est *obiter narrare*, v. *Schaeferum* ad schol. Paris. in Apoll. Rhod. p. 133., itaque, ne plura, Luc. Nigrin. c. 12. ἠρέμα τε μεθαρμόττουσι καὶ παραπαιδαγωγοῦσι.

Somnium c. 15. ἐπίβηθι τούτου τοῦ ὀχήματος (δείξασά τι ὄχημα ὑποπτέρων ἵππων τινῶν τῷ Πηγάσῳ ἐοικότων). In tali verborum complexione τὶς pronomen (*quidam.*) virtutem habet hanc, ut ali-

quam rem ad alius rei similitudinem appropinquare indicet. Ut in Luc. Icaromenippo c. 12. *Λυγκεύς τις.* Rhetor. Praec. c. 7. *Διονύσου τινὸς ἢ Ἡρακλέους.* De Merced. Cond. c. 41. *Εὐριπίδου τινὸς ἢ Σοφοκλέους.* Philopseud. c. 26. *τινὰ Ἐπιμενίδην.* De Electro c. 6. *Ἠριδανοῖς τισι,* ubi paulo ante *ἤλεκτρά τινα.* Timon c. 54. *Αὐτοβορέας τις.* Hercules c. 7. *τὶς Ὁμηρικὸς νεανίσκος.* Hermotimo c. 5. *οὐκοῦν ὁ διδάσκαλός σοι τοῦτο ἱκανὸς ποιῆσαι, ἄνωθεν ἐκ τοῦ ἄκρου, καθάπερ ὁ τοῦ Ὁμήρου Ζεύς, χρυσῆν τινα σειρὰν καθιείς.* Aristoph. Vesp. v. 181. *Ὀδυσσέα τιν'.* Aves v. 515. *Πρίαμός τις.* Luc. De Merc. Cond. c. 29. *τὶς εὐνοῦχος.* Eurip. Jphig. Aul. v. 1264. *μέμηνε δ' Ἀφροδίτη τις Ἑλλήνων στρατῷ, πλεῖν ὡς τάχιστα βαρβάρων ἐπὶ χθόνα, παῦσαί τε λέκτρων ἁρπαγὰς Ἑλληνικάς.*, ubi ad illud *τὶς* forte non advertit *Lobeckius* ad Ajac. p. 528. His duo tantum e Luciano loci accedant, unus, quia non perceptus videtur, alter, quod cum gravi morbo conflictatur. De Merced. Conduct. c. 8. *τὸ δὲ λιμῷ αὐτὸν ξυνόντα — δεδέσθαι τῶν καλῶς καὶ ὀρθῶς ἐχόντων ἐπιλελησμένον, Ἡράκλεις, ὡς καταγέλαστον καὶ πληγῶν τινῶν Ὁμηρικῶν ὡς ἀληθῶς δεόμενον.* Quo ad Odyss. 9, 98. spectari non temere credam *Gesnero*, quum Ulysses socios loto delinitos vi traxerit ille quidem et vinxerit, sed verberibus tamen nequaquam percusserit. Obversatus Luciano videtur nobilis locus Jliad. II, 198., ubi Ulysses jussu Minervae Achivorum castra permeans *ὃν δ' αὖ δήμου τ' ἄνδρα ἴδοι βοόωντά τ' ἐφεύροι,*

τὸν σκήπτρῳ ἐλάσασκεν ὁμοκλήσασκέ τε μύθῳ et v. 265. Thersite poenas dante *ὣς ἄρ' ἔφη· σκήπτρῳ δὲ μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμω πλῆξεν· ὁ δ' ἰδνώθη* —. Omnino totum illum Homeri locum Lucianus crebro in rem convertit suam. Iam tractemus pensiculate expensa verba haecce Dial. Mort. 9, 2. *Μῶν καὶ σύ τινα, ὥσπερ ὁ Φάων, τὴν Ἀφροδίτην ἐκ Χίου διεπόρθμευσας, εἶτά σοι εὐξαμένῳ ἔδωκε νέον εἶναι καὶ καλὸν ἐξ ὑπαρχῆς καὶ ἀξιέραστον;* *Abreschius*, ut est ad inepta quaevis propensus maxime, in Dilucc. Thuc. p. 613. ita distinxit: *μῶν καὶ σύ τινα, ὥςπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτην ἐκ Χίου, διεπόρθμευσας* —. Perspexit vitium *Hemsterhusius*: verum quod *τινά* vult expunctum, equidem nihil dubito, *τὴν* potius articulum deleri oportere. Hoc egregie adjuvatur verbis ejusdem Simyli consequentibus: *Νῦν μανθάνω σου τὸ κάλλος, ὦ θαυμάσιε, ὅτι παρὰ τῆς χρυσῆς Ἀφροδίτης ἦν.* Etenim utrumque pronomen *τὶς* cum articulo nunquam arcte, sed nonnisi sic recte copulatur, aut ut duae sententiae coarctentur in unam, veluti *τὰ ἡμέτερα μικρά τε εἶναι καὶ ταχεῖάν τινα τὴν ἐπικουρίαν ἀπαιτεῖν* i. e. *καὶ τὴν ἐπικουρίαν εἶναι ταχεῖάν τινα, ἣν ἀπαιτεῖν τὰ ἡμέτερα.* (cujusmodi innumerabilia exstant exempla, quibus unum cumuli loco adjungimus Luc. Dial. Mort. 27, 8. *ἀλλὰ καὶ οἱ πάνυ γεγηρακότες ὀδύρονται. τί τοῦτο; ἆρα τὸ φίλτρον αὐτοὺς ἔχει τοῦ βίου; τοῦτον οὖν τὸν ὑπέργηρων ἔρεσθαι βούλομαι.* *Hemsterhusius* emendat: *τί τοῦτο; ἆρά τι φίλτρον* —. Aliter, sed pejus etiam,

Courierius ad Asinum p. 319. Scribendum: τί τοῦτο ἄρα τὸ φίλτρον αὐτοὺς ἔχει τοῦ βίου; sicuti Eurip. Hercul. furens v. 1400. ed. Herm. Θησεῦ, πάλιν με στρέψον, ὡς ἴδω τέκνα. . . ὡς δή τι φίλτρον τοῦτ' ἔχων ῥάων ἔσει;) aut, ut res pronomine τὶς adumbrata, novâ per articulum accessione, clariore luce perfundatur, quemadmodum Plato Apol. Socrat. §. 33. p. 161. ed. *Fischer.* καὶ ὑμᾶς χρή, ὦ ἄνδρες δικασταί, εὐέλπιδας εἶναι πρὸς τὸν θάνατον καὶ ἕν τι, τοῦτο διανοεῖσθαι ἀληθές, ὅτι οὐκ ἔστιν ἀνδρὶ ἀγαθῷ κακὸν οὐδέν. Thucyd. I, 140. τὸ γὰρ βραχύ τι, τοῦτο πᾶσαν ὑμῶν ἔχει τὴν βεβαίωσιν καὶ πεῖραν τῆς γνώμης., ut *Bekkerus* edidit ex optimis subsidiis. Thucydid. 7, 2. πλὴν κατὰ βραχύ τι, τὸ πρὸς τὴν θάλασσαν. Demosth. Olynth. III, 6, 2. Bekk. νῦν δ' ἑτέρου πολέμου καιρὸς ἥκει τις, οὗτος, δι' ὃν καὶ περὶ τούτων ἐμνήσθην., ubi οὗτος nonnullorum Codicum ope abjecit *Bekkerus.* Non probo. Nam Dem. Olynth. I, 9, 9. Bekk. νυνὶ δὴ καιρὸς ἥκει τις, οὗτος ὁ τῶν Ὀλυνθίων, αὐτόματος τῇ πόλει. nulla est in libris varietas. In utroque oratoris loco primus vere distinxit *Schaeferus.* Eodem pacto, ut opinor, Demosth. de male gesta legat. 73, 6. Bekk. οὐκ ἦν ἐμποδὼν τῷ τοὺς Φωκέας σώζεσθαι, ὥς τίς φησιν, Αἰσχίνης αὐτὸς οὑτοσί, non, ὥς τίς φησιν; Iam vero in Demosth. Leptin. 136, 2. *Bekker.* κἀκεῖνο εὐλαβεῖσθαι δεῖ, ὅπως μηδέν, ὧν ἰδίᾳ φυλάξαισθ' ἄν, τοῦτο δημοσίᾳ ποιοῦντες φανήσεσθε. ὑμῶν τοίνυν οὐδ' ἂν εἷς οὐδέν, ὧν ἰδίᾳ τινὶ δοίη, τοῦτ' ἀφέλοιτο πάλιν. tametsi τοῦτο ejicere *Reis-*

kium non decebat, pessime tamen *Wolfius* pg. 358. „*Μηδὲν τοῦτο est nihil tale, nihil ex hoc genere. Plane, ut dicitur τὶ τοῦτο*“. Scilicet, credo, in eadem oratione, 117, 4. Bekker. εἰ μὲν γάρ τις ἔχει δεῖξαι κἀκείνους, ὧν ἔδοσάν τῳ τι, τοῦτ' ἀφῃρημένους, συγχωρῶ καὶ ὑμᾶς ταὐτὸ τοῦτο ποιῆσαι., ubi *Wolfius* p. 537. „*Id est*, inquit, *ἀφῃρῆσθαί τι τοῦτο ἐκείνων, ἃ ἔδοσάν τινι.*“ Imo τὶ ἐκείνων, ἃ ἔδοσάν τινι, τοῦτ' ἀφῃρ. *aliquid eorum, quae dederant, hoc adimere*, uti mox illic 120, 7. Bekk. ἂν ὧν ἐδώκατέ τῳ πρότερόν τι, τοῦτ' ἀφέλησθε, καὶ τὰς ὑπολοίπους ἀπίστους ποιήσετε πάσας δωρεάς. Eadem, qua *Wolfius*, chorda oberravit *Bastius*, ad Gregor. Corinth. p. 8. de Platonico ἔθος γάρ τι τοῦτ' ἔχει. Cum locis e Leptineâ congestis non absurde compares Lucian. Tyrannicid. c. 15. ἃ τις ἂν νικήσῃ, πάντα οὗτος κατώρθωσε, et Bis Accusat. c. 8. εἰσὶ δ' οἳ — ἱκανῶς οἴονται καὶ οὗτοι μεταβεβάφθαι. Mire autem consentit *Cicero* de natura Deorum II, 8. *Nihil*, inquit, quod animi, quodque rationis est expers, *id* generare ex se potest animantem. Ubi ne forte *id* exstinguas, confer ejusdem operis I, 22. II, 9. et *Matthiae* notam ad Cic. pro lege Manilia c. 12. ut *vos*, qui — *ii* nunc —. Est quidem in Heraclidis Eurip. v. 115. πρὸς τόνδ' ἀγών τις ἆρα τοῦδε τοῦ λόγου | μάλιστ' ἂν εἴη, quem locum *Porsonus* ab omni liber suspicione usurpat ad Eurip. Orest. v. 485., sed verissime *Hermannus*, praeceptor dilectissimus, Praef. ad Soph. Oed. Col. p. XXVIII. „*Quae ista*, inquit, *tam inepta est ratio dicendi*

ἀγὼν τις τοῦδε τοῦ λόγου?" Corrigit autem vir incomparabilis illum versum ita:

πρὸς τόνδ' ἂν ἄγὼν τἄρα τοῦδε τοῦ λόγου

in quo *τἄρα* variantis scripturae contemplatio, *ἄγών* autem ut res ipsa, ita illud etiam, quod *ἄγών* saepe alibi in tragicis obliteratum est, (v. *Matthiam* ad Eur. Phoeniss. v. 588.) supra dubitationem ponunt. Verum pro *πρὸς τόνδ' ἂν*, quum *τόνδ'* e consequenti *τοῦδε* oriri facile potuerit, *πρὸς τοῦτον*, cujus in Cdc. aliqua residet species, scribere lenius duco. Vitio caret, si recte singula struas, Luc. Hermot. c. 5. *εὐδαιμονοῦσι θαυμάσιόν τινα βίον τὸν λοιπὸν βιοῦντες, οἷον μύρμηκας ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐπισκοποῦντές τινας τοὺς ἄλλους.* Contra Luc. Macrobii c. 1. *Ὄναρ τι τοῦτο, λαμπρότατε Κυΐντιλλε, κελευσθεὶς προςφέρω σοι δῶρον,* valde offendit *Gesnerum*, qui pro *ὄναρ τι* conjecit *ὀνείρατι*, meque tum demum mirum habere desinet, ubi *ὄναρ τι* ab veterum usu non sejunctum esse, non verborum inanitate, qua usus est Abreschius Lect. Aristaen. p. 500., sed exemplis manifestis edoctus fuero. Interim conjectem, sensu, reor, propitio: *Ὄναρ τι τοιοῦτο.* Etenim est, ubi inter *τὶ τοῦτο* et *τὶ τοιοῦτο* varietur, ut Demosth. Olynth. II, 14, 4. Bekker. De Soph. Oed. Col. v. 290. *ὅταν δ' ὁ κύριος παρῇ τις,* plausibilis medicina cogitanti mihi non subvenit; sed ne nullâ omnino opus sit, parum vereor.

Somnium c. 16. *καί τι καὶ ὑπέμνησεν, οἷα μικροῦ δεῖν περὶ ἐμοῦ ἐβουλεύσατο.* Legendum esse edixit *Hemsterhusius καί τοι καί*: magno errore,

quem repetiit de Promethei in Verbis c. 3. *συνειργάζετο δέ τι καὶ ἡ Ἀθηνᾶ.* Quanto melius Luc. Ver. Histor. II, 44. *ἀποβάντες δὲ προήειμεν ὑδρευσόμενοι καί τοι καὶ σιτίον ληψόμενοι, εἴ ποθεν δυνηθείημεν.* *καί τι καί* scribendum conjecit *Solanus*; quae sine dubio vera foret lectio, nisi *καὶ σιτία ληψόμενοι* comprobare gravitas vinceret testium. Quod autem unus e cdc. Augustanis in Somnii loco pravam *Hemsterhusii* opinionem stabilit, hoc si quem advertat, sciat is, perraro *τὶ* inveniri, ut non unus saltem alterve Cdcum *τοὶ* perperam ferat. Luc. Zeuxis c. 2. *ἐγὼ δὲ ὁ μάταιος ᾤμην, ὁπότε ἀναπηδῶντες ἐπαινοῖεν, τάχα μέν τοι καὶ αὐτὸ τοῦτο προςάγεσθαι αὐτούς — οὐ μὴν τοσοῦτόν γε.* Lege: *τάχα μέν τι,* ut Jupiter Confut. c. 11. est: *συνεργεῖ μέν τι πρὸς τὴν τέχνην, οὐδεὶς δὲ εἴποι —.* Luc. Imagines c. 9. *Βιβλίον ἐν ταῖν χεροῖν εἶχεν ἐς δύο συνειλημμένον, καὶ ἐῴκει τὸ μέντοι ἀναγινώσκεσθαι αὐτοῦ, τὸ δὲ ἤδη ἀνεγνωκέναι.* Reponendum: *τὸ μέν τι —.* Quid velit sibi *ὁ μέν τις,* perspicue declarat Luc. Philospeudes c. 25. *ὁ μέν τις — ὁ Πλούτων, μοὶ δοκεῖ.* Quamquam etiam ad minuendum valet, ut Luc. Prometheus in verbis c. 4. *οἱ μὲν πολλοί — οἱ δέ τινες.* Scholion ad Luc. Demosth. Encom. c. 22. *Ἰσοκράτης φησί, ἵνα προὖργόν τοι γένηται.* Imo *προὔργου τι.* Locus Isocratis est in Panegyrico c. 19. *Bekker.* Luc. Parasitus c. 14. *ὁ δὲ παράσιτος οὐχ ἕτερον μέν τοι διώκει, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ καὶ ἔργον ἐστὶν αὐτοῦ καὶ οὗ ἕνεκα γίγνεται.* Rescribe: *οὐχ ἕτερον μέν τι —.* Luc. de Electro c. 2. *Καὶ δὴ*

οὐ πρὸ πολλοῦ κατ' ἄλλο μέντοι χρέος, ἧκον δὲ ὅμως ἐς τὰ χωρία ἐκεῖνα, καὶ (ἔδει γὰρ ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Ἠριδανόν) οὔτ' αἰγείρους εἶδον πάνυ περισκοπῶν, οὔτε τὸ ἤλεκτρον. Hic quoque Lucianus scripserat κατ' ἄλλο μέν τι χρέος. Simul interpunctionem correxi, cujus vitio non percepto Solanus ἧκον in ἥκων convertit. Luc. Q. S. H. C. c. 51. τοιοῦτο δή τι καὶ τὸ τοῦ συγγραφέως ἔργον, εἰς καλὸν διαθέσθαι τὰ πεπραγμένα. Libri praeter unum omnes δήτοι. Eunuch. c. 9. καί τοι καὶ ἐτόλμα προςτιθέναι ὁ Βαγώας τοιοῦτον. Hic etiam nonnisi unus Cdc. recte καί τι καί —. Necyomant. c. 10. ὁ δὲ κέρβερος ὑλάκτησε μέν τι καὶ παρεκίνησε, ταχὺ δέ μου κρούσαντος τὴν λύραν παραχρῆμα ἐκηλήθη, ubi plerique Cdc. male μέντοι. Longe rarius in contrariam partem peccatum est; sed ne hoc quidem inauditum, vide v. c. Demosth. Olynth. III, 20, 3. Bekker. Soph. Philoct. v. 81. Eum sibi errorem invenire videbatur *Guyetus* in Nostri Hermotimo c. 69. πῶς τοῦτο φῄς; πάνυ γάρ τι λυπηρόν τι καὶ δύςελπι ἐρεῖν ἔοικας. Conjecit πάνυ γάρ τοι λυπ —. Verum ut neque huic, nec libro *Marciano*, quocum τὶ prius abjecit *Solanus*, fiderem, me quidem perpulerunt haec *Luciani*: Dial. Deor. 17, 1. πῶς; ἡδὺ γάρ τι ἐρεῖν ἔοικας. Dial. Mort. 7, 1. τί οὖν ἐγένετο; πάνυ γάρ τι παράδοξον ἐρεῖν ἔοικας. Ibid. 30, 1. ἀπόκριναί μοι, ὦ Μίνως· βραχὺ γάρ τι ἐρήσομαί σε. Cataplus c. 12. τί δὲ τοῦτό ἐστιν; ἔοικε γάρ τι παμμέγεθες εἶναι. Hermotim. c. 21. Ἀλλὰ βούλομαι, ὦ Λυκῖνε· ἴσως γάρ τι γνώριμον ἐρεῖς.

ibid. c. 35. σὺ δὲ λέγε ἤδη· θαυμαστὸν γάρ τι ἐρεῖν ἔοικας. Dial. Deor. I, 2. τί δ' οὖν τὸ ἐπὶ τούτῳ; δοκεῖς γάρ τι ἀληθὲς ἐρεῖν. Gallus c. 14. τί δ' οὖν ὁ Σίμων; ἐῴκεις γάρ τι περὶ αὐτοῦ ἐρεῖν. Dial. Meretr. I, 1. τί δὲ τοῦτο; ἐῴκεις γάρ τι περὶ αὐτοῦ διηγεῖσθαι. Dial. Mort. 27, 1. Διήγησαι, ὦ Κράτης· ἔοικας γάρ τινα παγγέλοια ἐρεῖν, ubi scripturam ἑωρακέναι merito sprevit *Hemsterhusius*. Plura cumulare supersedeo. Quid igitur, inquit, Hermotimi loco fiet? Aut, opinor, τὶ posterius deleri debet, aut vulgaris loci forma toleranda est. Prius maluerim, quia repetitio pronominis in tantulo intervallo perinelegans videtur. Omnino falsam enim majore quamvis spatio interjecto cave dixeris. In Thucydide III, 52. ἠρώτων δὲ αὐτοὺς ἐπικαλεσάμενοι τοσοῦτον μόνον, εἴ τι Λακεδαιμονίους καὶ τοὺς ξυμμάχους ἐν τῷ πολέμῳ τῷ καθεστῶτι ἀγαθόν τι εἰργασμένοι εἰσίν. duplex τὶ in suspicione posuit *Duckerus*, multum quaerens, cui id bono sit. Sed quamquam c. 54. in verbis paene iisdem semel tantum τὶ obvium est, tamen quum in tali loco non vituperari possit repetitio, tum ab eo etiam, quod c. 68. quantumvis perperam εἴ τι — ἀγαθόν τι vulgo scriptum exstat, non nulla illi commendatio parata est. Ac graeci scriptores etiam hic Homerum sibi praeeuntem habent: Odyss. 3, 99. et 4, 329. λίσσομαι, εἴ ποτέ τοί τι πατὴρ ἐμός, ἐσθλὸς Ὀδυσσεὺς | ἢ ἔπος, ἠέ τι ἔργον ὑποστὰς ἐξετέλεσσεν κ. τ. ἑ. Soph. Trachin. v. 943. ὥστ' εἴ τις δύο | ἢ καὶ πλέους τις ἡμέρας λογίζεται, | μάταιός ἐστιν., quem locum in-

ter alia magis minusve opportuna attulit *Porsonus* Addend. ad Hecubam p. 100. sq. ed. tert. Lips., sed ut alia valde apposita praeterierit, in his Aristoph. Aves v. 468. *μὰ Δί' ἀλλὰ λέγειν ζητῶ τι πάλαι μέγα καὶ λαρινὸν ἔπος τι.* Vespae v. 11. *ἀρτίως τις ἐστρατεύσατο Μῆδός τις.* Eurip. Andromacha v. 724. *ἔστι γάρ τις οὐ πρόσω Σπάρτης πόλις τις.* Non aliter interrogativum *τίς* interdum geminatur, e quo genere unum nos adscripsimus Eurip. Hippolyt. v. 851. *τί δήποτ' ἥδε δέλτος ἐκ φίλης χερὸς | ἠρτημένη θέλει τί σημῆναι νέον;* quoniam id ab vulgaribus, ut isto *τίς σε, τέκνον, τίς σ' ἔτικτε;* longe, ni fallor, recedit. Paullo discrepat Luc. Tyrannicid. c. 10. *οὐδὲ πεπρᾶχθαί μοί τι κατὰ τὸν νόμον, ἀλλ' ἐνδεῖν τι τῷ ἔργῳ τῷ ἐμῷ,* quocum compares Arist. Acharnens. v. 568. *εἴτε τίς ἐστι — βοηθησάτω τις ἀνύσας.* Attamen, ut ubivis, sic in nostrâ causâ illud videndum est maxime, ne exempla ambitiosius, quam consideratius congerens corrupta pro sanis arripias. Sic Luc. Saturnalia c. 6. *οἴει γάρ τι τὸν ποιμένα ἐκεῖνον τὸν ἀλαζόνα ὑγιές τι περὶ ἐμοῦ εἰδέναι.* haec repetitio habet sane, quo se tueatur, sed in tantâ scripturae diversitate gravi est de ejus veritate dubitationi locus. Exponi utique potest hoc *Dionysii εἰ μή τι πρὸς εἶδος γράφειν τι προὔθετο,* sed nec *Schaeferus* tulit Melet. Crit. p. 12., et mihi suspectum est. Loco Aristoph. Ecclesiaz. v. 584. *μήτε δεδραμένα πω, μήτ' εἰρημένα πω* haud absimilem Euripidis locum admovit *Reisigius* Syntagma Crit. p. 43., et indigebat ille fulcro. At vero Luc. De

Merc. Conduct. c. 16. *σὺ δὲ λαβὼν, ὅ, τι μέν τί σε καὶ αὐτὸν ὑπειπεῖν ἔδει, ἠγνόησας ὑπ' ἀπειρίας καὶ ἀγροικίας δόξαν ὦφλες*, fore, qui *Jacobsio ὅτι μέν τι* corrigenti contradiceret, non ego speraveram. Demosth. adv. Neaeram 40, 1. Bekk. *οὐ γὰρ ἦν αὐτῷ ἄλλη πρόσοδος, ὅ, τι μὴ συκοφαντήσας τι λάβοι.* non recte, ut arbitror, a *Reiskii τὶ* in *τινὰ* mutantis *Bekkerus* stetit partibus. Tu leges: *ὅτι μή*, *nisi* (ut Thucyd. 4, 26., ubi Schol. *ἤγουν εἰ μή*. Idem 4, 94. 7, 42. Luc. Dial. Meretr. 7, 3. 10, 3. 12, 1. Alibi eodem modo dicitur *ὅσα μή*, ut Thucyd. 4, 16. Haec sunt *ἕωλα*, fateor; sed tangenda erant ob mirificum *Courierii* [ad Luc. Asinum p. 218.] consilium in *Somnio* c. 9. *οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ ἐργάτης ἔσῃ; ὅτι ἤδη* conjectantis, quasi non legisset in Icaromenippo c. 9. *οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασιν ἐοικότας αὐτοὺς εἰσάγουσιν*). Quodsi cui in opinionem veniat, mirari, in illo Demosthenis *ὅτι μή* prorsus ut *εἰ μή*, Verborum Modos adsciscere, non frustra is adibit *Schaeferum* ad Dion. Halicarn. p. 400.

Somnium c. 16. *ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν ἀντίπαις ἔτι ὤν, ἐμοὶ δοκεῖ, ἐκταραχθεὶς πρὸς τὸν τῶν πληγῶν φόβον.* Inutiliter conjectes, quod factum memini, *ἐμοὶ δοκεῖν*. Hoc errore tum olim *Solanus* atque *Reitzius* capti tenebantur, ut formulam *ἐμοὶ δοκεῖ* e Luciano tantum non expellerent immerentem: aliquot enim locos impunitos reliquere: tum nuper *Siebelis* ad Pausaniam II, 1, 6. et II, 14, 2. lapsus est. Agnovit hunc usum, uti oportebat, *Schaeferus* ad Demosth. T. I. p. 667. Luc. Pis-

cator. c. 31. distingue: ὃν οὐδ' ἂν ἡ Ἑλένη ποτὲ ἢ Πολυξένη ἀνάσχοιτο πέρα τοῦ μετρίου αὐταῖς προςεοικότα, οὐχ ὅπως ὁ Ἡρακλῆς ὁ Καλλίνικος, ἀλλά, μοὶ δοκεῖ, τάχιστ' ἂν ἐπιτρίψαι τῷ ῥοπάλῳ παίων τὸν τοιοῦτον. Ver. Histor. I, 24. καὶ, μοὶ δοκεῖ, — τότε πρὸς ἡμᾶς καταπίπτει ἡ χάλαζα. De Astrologia c. 2. νομίζουσιν — οὐ δικαίως, ἐμοὶ δοκέει, φρονέοντες. ibid. c. 9. ἐμοὶ δὲ δοκέει, πολλὸν ὕστερον ἐς τουτέους ὁ λόγος ἀπίκετο. ibid. c. 23. ἐμοὶ δοκέει, καὶ τοῦτο ἐκ τῶν ἠερίων Διδύμων ὀνομάζεται. Toxaris c. 62. ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ, τρεῖς ἐκεῖνοι ἦσαν. Philospeud. c. 25. ὁ Πλούτων, μοὶ δοκεῖ. Parasitus c. 51. καί, ἐμοί γε δοκεῖ, ἐν συμποσίῳ φιλόσοφος τοιοῦτόν ἐστιν. Calumn. non tem. cred. c. 5. ἑστᾶσι δύο γυναῖκες, Ἄγνοια, μοὶ δοκεῖ, καὶ Ὑπόληψις. De dea Syria c. I. δοκέει δέ μοι, τόδε τὸ ὄνομα οὐκ ἅμα τῇ πόλει οἰκεομένῃ ἐγένετο. Ibid. c. 29. δοκέει δέ μοι, μέγα ἐς ἀγρυπνίην συμβάλλεται καὶ τῆς πτώσιος ἡ ὀῤῥωδίη. ibid. c. 51. τὰ δὲ πολλὰ ἤδη, ἐμοὶ δοκέει, διὰ τοῦτο ἕστηκε. Quando dissident Codices, neque δοκεῖν nec δοκεῖ praecipue debet placere, sed monumentorum gravitas ponderanda est. Demosth. de male gesta legat. 197, 2. Bekk. ταύτην τὸ μὲν πρῶτον οὑτωσὶ πίνειν ἡσυχῇ καὶ τρώγειν ἠνάγκαζον οὗτοι, μοὶ δοκεῖν. Recte *Bekkerus* ex optimo libro δοκεῖ. Recte vero idem vir Thucyd. 8, 64. περὶ μὲν οὖν τὴν Θάσον τἀναντία τοῖς τὴν ὀλιγαρχίαν καθιστᾶσι τῶν Ἀθηναίων ἐγένετο, δοκεῖ δέ μοι, καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς τῶν ὑπηκόων. e codice Vaticano δοκεῖν praeposuit. Luc. Charon. c. 11. καὶ, μοὶ δοκεῖν, ἔρεσθαί τι βούλεται αὐτόν, ubi

δοκεῖν nequaquam testatum satis *Schmiederus* suscepit: male profecto: sed mireris etiam *Hemsterhusium* ita judicantem: *Δοκεῖ I. et margo A. 1. W. male: scribendum enim fuisset* βουλόμενος *vel* βούλεσθαι. Jam ex illorum locorum enumeratione complura profecimus: primum enim vidimus, Lucianum in libellis ionicâ dialecto scriptis lubentius formam, qua de agitur, usurpasse: ad hoc intelleximus, pariter usitata esse et encliticum μοὶ δοκεῖ, quando vis est in Verbo sita, et alteram formam ἐμοὶ δοκεῖ (v. c. Aristoph. Aves v. 1217.), si in pronomine roboris plus est repositum. Dixit Thucyd. I, 3. δοκεῖ δέ μοι, sed paullo post idem ὡς ἐμοὶ δοκεῖ. Tum hoc, opinor, ex illis emergit, Graecos encliticum in formulâ μοὶ δοκεῖ, id quod non minus in altero μοὶ δοκεῖν (ut Luc. Amores c. 9.) usu venit, loco eminentiore collocare non dubitasse: quod quoniam ad primam speciem non potest non mirationem facere, quam in Arist. Pax v. 1260. ἵνα ἅττ' ᾄσεται, προαναβάληται, μοὶ δοκεῖ. *Kustero* aliisque 'μοὶ exarantibus fecit reapse, age, similia quaedam hic loci perstringamus. Iam primum quis non meminerit Homeri: ἀλλ' ἄγε, μοὶ τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον. Luc. Imagines c. 4. ἴθι, μοὶ καὶ τόδε ἀπόκριναι, ut interpungendum. Plat. Ion pg. 35. ed. Nitzsch. ἔχε δή, μοὶ τόδε εἰπέ, ὦ Ἴων, καὶ μὴ ἀποκρύψῃ, ὅ, τι ἄν σε ἔρωμαι. Demosth. Olynth. I, 14. Bekk. τί οὖν, τὶς ἂν εἴποι, ταῦτα λέγεις ἡμῖν νῦν; Eurip. Orest. v. 124. ἴθ', ὦ τέκνον, μοὶ σπεῦδε. Iphig. Aul. v. 603. 'Αλλ', ὦ τέκνον, μοὶ

λεῖπε πωλικοὺς ὄχους. ibid. v. 1414. *παῦσαι, μὴ μή κάκιζε.* Demosth. pro Phormione 50, 2. Bekk. *ὁρᾷς τὸν Ἀρχίλοχον τὸν Ἀρχιδήμου; ποτ' εἶχεν ἀγρόν, εἶτά γε νῦν πολλοί.* Theocrit. Idyll. I, 32. *ἔντοσθεν δὲ γυνά, τι θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται.* ubi vid. Aug. *Meinekium.* Aristoph. Nub. v. 1290. *ἀλλ' εἰ σπανίζεις τἀργυρίου, μοὶ τὸν τόκον ἀπόδος γε.*, quemadmodum illic *Reisigio* duce interpungere *Brunkii* notâ non sum prohibitus. Sunt, qui in locis hujusmodi commatis signum ante encliticam tollendum esse asseveranter confirment (v. g. *Schaeferus* ad Demosth. T. I. p. 697. et T. II. p. 205.), quo subvereor equidem, ne nexus, qui re ipsa nullus sit, fingatur. Cf. *Hermanni* adnot. ad Medeam Elmsleji v. 179. Sed illud videor perspicere, in talibus exemplis *Hermanni*, ubi interrogatur *eoquis*, vel a principio *τὶς* scribi optime jubentis, sententiae, quam non defuerunt, qui sedulo carperent, nescio quid positum esse firmamenti. Sed, ut illuc me recipiam, non caret vitio locus Apollodori ap. Polluc. X. segm. 93. *Μεταξὺ τῶν λόγων δὲ τουτί μοι δοκεῖ | κυμινοδόκην, οὐ γραμματεῖον περιφέρει.* Distinctio saltem emendanda erat: *Μεταξὺ τῶν λόγων δέ! τουτί, μοὶ δοκεῖ, κυμινοδόκην* — *Sed inter isthaec verba! hancce, ut videtur mihi, cymini cistulam, non tabulam circumfert. Μεταξὺ τῶν λόγων δέ*, vel, quod frequentius, *Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων* formula est tum usitata, quando aliquid subito in mentem venit eaque tam assiduo usu teritur, ut vel e Luciano ingens exemplorum numerus possit hauriri. At feriati enim sumus,

nihil impedit, similes quasdam, sed vulgo parum cognitas loquendi formas nunc pertractare. In Luc. Catapl. c. 13. vulgo haec legas: *ΕΡΜ. Ἕπου νῦν δραπέτα· δέχου τοῦτον σύ, πορθμεῦ, καὶ τὸν δεῖνα· καὶ ὅπως ἀσφαλῶς ἀμέλει πρὸς τὸν ἱστὸν δεδήσεται.* In quo recte jam ab aliis Codicum, etiam Gorlitiensis, jussu ita distinctum est: *καὶ ὅπως ἀσφαλῶς . . . . ΧΑΡ. Ἀμέλει — δεδήσεται.* Verum inculta jacet vox *τὸν δεῖνα*, quam si cum interpretibus ad Cynicum referas, nec poterat ille, quippe Mercurio notissimus, sic compellari, et multo minus Charonti, ut Cynicum intrare, credo, nolentem reciperet, imperari: postremo opera omnis jam in uno Megapenthe insumitur. Itaque etiam *τὸν δεῖνα* sine dubio corruptum esse verissime vidit, perdoctus vir, *Struvius* Lect. Lucian. p. 223., sed hariolationem suam *δέχου τοῦτον σύ, πορθμεῦ, κᾆτα δεῖ αὐτίκα, ὅπως ἀσφαλῶς* — nunc ipse, nisi me fallit animus, rejiciet. Aliter hariolatus *Courierius* est ad Asinum p. 309. *πορθμεῦ, καίτοι δεῖνα ποιοῦντα;* aliter item *Belinus*, sed tam imperite, ut in longe plurimis hujus viri hoc etiam tacitum pati conveniat. Dudum ego reposui: *δέχου τοῦτον σύ, πορθμεῦ, καὶ, τὸ δεῖνα, ὅπως ἀσφαλῶς . . . . Χαρ. Ἀμέλει* cet. Loquutio *τὸ δεῖνα* saepe corrupta est, velut Demosth. contra Androtion. 61, 9. Bekk. transiit in *τόδ' εἶναι*, atque adeo Luc. Rhetor. Praecept. c. 23. in edit. *Florent.* ipsum *τὸν δεῖνα* pro eo prave scriptum est. Praeterea *καὶ* ante *ὅπως* expunxi, sed noli quaerere: codicem *Gorlit.* ea vox deficit. Fortas-

sis hoc ipsum, quod ego Nostro reddidi, ob oculos habuit Scholiasta, qui sic: *καὶ τὸν δεῖνα ὅπως*] *Κἀνταῦθα ἐλλείπει Ἀθηναίων ἔθει τὸ φρόντιζε ἢ σκόπει*. Est autem *τὸ δεῖνα* peculiare ejus, qui cogitationem repentinam, ne illa forte animo excidat, in medium profert. Luc. Vitar. Auct. c. 19. *Λάμβανε — τὸ δεῖνα δέ! ὅπως ἴδω* (leg. *εἰδῶ*, ut Dialog. Mort. I, 2. *ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα, ὁποῖός τίς ἐστι τὴν ὄψιν*.) *τίσι χαίρει τῶν ἐδεσμάτων*; Bis Accusat. c. 23. *τὸ δεῖνα μέντοι! μὴ λαμβανέτωσαν οὗτοι τὸ δικαστικόν*. Haec duo loca vel sollicitata vel perperam accepta primus intellexit *Seagerus*. Sed praeterea Dial. Meretric. XII. fin. distingue: *πλὴν τὸ δεῖνα! ὅρα, ὦ Λυσία, μή τινι εἴπῃς τὸ περὶ τῆς κόμης*., ubi maxime ineptit *Guyetus*. Nec minus per transennam adspexerunt locum Rhetor. Praecept. c. 23. ita conformandum: *καὶ τὸ δεῖνα δέ! μὴ αἰδεσθῇς, εἰ καὶ πρὸς ἀνδρῶν ἐπὶ τῷ ἑτέρῳ ἐρᾶσθαι δοκοίης, — ἀλλ' ἔστωσαν οἱ καὶ ἐπὶ τούτῳ συνόντες*. *Sed interim! ne te pudeat, etiamsi a viris ob illam aliam causam amari videare — sed sint, qui etiam isto consilio te utantur.* Saepenumero ita Aristophanes loquitur, cujus loci, si modo accurate notavi, hi sunt: Pax v. 268. *οὗτος . . τί ἐστιν; . . οὐ φέρεις; . . τὸ δεῖνα γάρ! | ἀπόλωλ' Ἀθηναίοισιν ἀλετρίβανος, ὁ βυρσοπώλης —*. ibid. v. 879. *οὗτος, τί περιγράφεις; . . τὸ δεῖν'! εἰς Ἴσθμια | σκηνὴν ἐμαυτοῦ τῷ πέει καταλαμβάνω*. Lysistrata v. 921. *καίτοι τὸ δεῖνα! ψίαθός ἐστ' ἐξοιστέα*. ibid. v. 926. *καίτοι τὸ δεῖνα! προσκεφάλαιον οὐκ ἔχεις*. ibid. v. 1168. *τὸ δεῖνα τοίνυν!*

παράδοθ' ἡμῖν τουτονί —. Aves v. 850. *ἀτὰρ τὸ δεῖνα! δεῦρ' ἐπανάκρουσαι πάλιν.* Vespae v. 524. *εἰπέ μοι, τί δ', ἦν, τὸ δεῖνα! τῇ διαίτῃ μὴ 'μμένης;* Idem ap. Athenaeum III. p. 95. F. *καὶ μὴν, τὸ δεῖν'! ἀκροκώλιά γέ σοι τέτταρα | ἥψασα τακερά.* ubi *Porsonus* ad Eurip. Orest. v. 79. ed. *tert.* Lips. corrigit: *ἀκροκώλι' ἄγε* —. Et *γὲ* quidem pro inepto *δὲ*, quod Codices obsedit, jam *Brunckius* restituerat; ultra vero nihil molior. Attuli haec eâ solum de causâ, quod in his singulis valde turbari video. Vix tandem *Brunckius* ad Lysistrat. v. 921. tantum cepit, non arcte voces *τὸ δεῖνα* cum vicinis nectendas esse: multum vero abest, ut earum vim explanarit. Alioqui ille non quae comparavit Latina, verum, ut *Terentii Sed interim* taceam, *Plauti* Cistellar. v. 55. Sed tu *inter isthaec verba*, meus oculus, mea Silenium, nunquam ego te tristiorem vidi esse., et Atat (ut Plaut. Amphitruo 4, 2, 32. Atat! novi jam ludum) contulisset. Eadem est ratio vocis *ἀλλ' ἐκεῖνο!* ut Luc. Nigrin. c. 8. *ἀλλ' ἐκεῖνο! ὦ ἑταῖρε, ἤδη τραγικοὺς ἢ καὶ νὴ Δία, κωμικοὺς φαύλους ἑώρακας ὑποκριτάς;* — cui Latinorum *at illud* bene adjunxit *Hemsterhusius*. Luc. Parasitus c. 9. *ἀλλ' ἐκεῖνο! ὅπως καὶ ὅρον ἡμῖν τινα γενναῖον ἀποδῷς τῆς παρασιτικῆς.*, ubi quod unus Parisiensis Cdc. addit *σκόπει δή*, ab *Schmiedero* receptum, mera est interpretatio. Plat. Hipp. maj. c. 8. *ἀλλ' ἐκεῖνο, μῶν μὴ Λακεδαιμόνιοι σοῦ βέλτιον ἂν παιδεύσειαν τοὺς αὐτῶν παῖδας;* Jam vero formulam *τοῦτ' ἐκεῖνο* aut superadjecto aut dempto *οὑγὼ 'λεγον*, quia nihil diffi-

cultatis habet, memorasse contentus ad alia transgredior. Demosth. Philipp. I, 11, 7. Bekker. *Καίτοι καὶ τοῦτο, εἴ τι πάθοι καὶ τὰ τῆς τύχης ἡμῖν ὑπάρξαι, ἥπερ ἀεὶ βέλτιον, ἢ ἡμεῖς ἡμῶν αὐτῶν ἐπιμελούμεθα, καὶ τοῦτ' ἐξεργάσαιτο, ἴσθ' ὅτι πλησίον μὲν ὄντες ἅπασιν ἂν τοῖς πράγμασι τεταραγμένοις ἐπιστάντες, ὅπως βούλεσθε, διοικήσαισθε, ὡς δὲ νῦν ἔχετε, οὐδὲ διδόντων τῶν καιρῶν Ἀμφίπολιν δέξασθαι δύναισθ' ἂν ἀπηρτημένοι καὶ ταῖς παρασκευαῖς καὶ ταῖς γνώμαις. Verumtamen, ut hoc etiam inculcem —.* Nam id valet *καίτοι καὶ τοῦτο*, cujus potestatem nemo unus interpretum, cunctis valde laborantibus, introspexit. Demosth. Pro Corona 123, 1. Bekker. *Καίτοι καὶ τοῦτο, ὦ ἄ. Ἀ., ἐγὼ λοιδορίαν κατηγορίας τούτῳ διαφέρειν ἡγοῦμαι, τῷ τὴν μὲν κατηγορίαν ἀδικήματ' ἔχειν, ὧν ἐν τοῖς νόμοις εἰσὶν αἱ τιμωρίαι, τὴν δὲ λοιδορίαν βλασφημίας, ἃς κατὰ τὴν αὐτῶν φύσιν τοῖς ἐχθροῖς περὶ ἀλλήλων συμβαίνει λέγειν.*, ubi ceteris vel emendatione vel explicatione iterum aberrantibus proxime ad veritatem *Schaeferus* accessit, perspicue rem expediturus, si in prioris loci rediisset memoriam. Quibus consimilia subjecimus haec: Demosth. de male gesta legat. 314, 2. Bekker. novam Aeschinis reprehensionem ita subtexit: *Καὶ γὰρ αὖ τοῦτο, πρὸ μὲν τοῦ πάντα κακὰ εἰργάσθαι τὴν πόλιν ὡμολόγει γεγραμματευκέναι.*, quem locum a limine salutarunt V. D. (T. II. p. 734. ed. Schaef.). Demosth. Midian. 167, 1. *Bekkerus* ex optimis libris meritissimo restituit: *Καὶ γὰρ αὖ τοῦτο, τῶν ἄλλων ἁπάντων τῶν ἐπιδόντων τριηράρχων παρα-*

πεμπόντων ὑμᾶς, ὅτε δεῦρ' ἀπεπλεῖτε ἐκ Στύρων, μόνος οὗτος οὐ παρέπεμπεν. *Buttmannus* scripturam *καὶ γὰρ αὖ τότε τῶν* cet. propagavit: male. Demosth. ad Leocharem 55, 4. Bekk. *ἐπεὶ κἀκεῖνο, διὰ τί ποτε Λεώστρατος οὑτοσὶ οὐχ αὐτόν, ἀλλὰ τοῦτον ἐπεγράψατο τῇ διαμαρτυρίᾳ;* Adv. Stephanum I, 76, 1. Bekk. *καὶ γὰρ τοῦτο, ἀτοπώτατον πάντων, ὧν μὲν ἀπεστέρηκεν ἡμᾶς χρημάτων, οὐδέπω καὶ τήμερον ἐθέλησεν ὑποσχεῖν τὸν λόγον.* Adv. Dionysodorum 42, 1. Bekk. *καὶ γὰρ τοῦτο, ὦ ἄ. Ἀ., (θεάσασθε τὴν ὑπερβολήν!) ἐῤῥάγη ἡ ναῦς, ὥς φησιν οὗτος κ. τ. λ.* Lucian. Pro Imagin. c. 7. *Καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε, πάνυ, ἔφη, τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς δεισιδαιμόνως καὶ ψοφοδεῶς ἔχω.* Hic correctio *Guyetum*, explicatio *Reitzium*, *Gesnerum* interpretatio fefellit, qui perinepte vertit: *Etenim istud quoque omnino dixit* —. Quin hoc vult Polystratus: *Etenim, ut hoc quoque afferam, illa se dicebat religione metuque Deorum tangi facillime.* Plane sic Luc. Dial. Deor. 20, 8. *Καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε, ταύτην μὲν εἶναι συμβέβηκε τοῦ Διὸς ἀδελφὴν καὶ γυναῖκα, ταύτας δὲ θυγατέρας.* Sed isthaec de hac dicendi specie jam satis disputata sunto: ne, quo digressa est, latius evagata esse oratio nostra arguatur. —

Somnium c. 17. *εἶτ' ἄλλος ὑπέκρουσε, χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτι μήκισταί εἰσιν αἱ νύκτες, ἢ τάχα που τριέσπερος, ὥςπερ ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτός ἐστι.* *Graevio* omnino legendum videbatur: *ὅτε μήκισται.* Sed *Hemsterhusium* si sequimur, lectione vulgatâ nos oportet esse contentos: *hibernum so-*

mnium: nam longissimae sunt noctes. Cum quo etsi ego minime dissentio, non aperuit tamen illâ expositione loci connexionem, quae primo obtutu nequaquam justa et legitima videtur. Namque cardo rei in eo vertitur, ut recorderis, quum verba praegressa ex auditoris animo Luciani narratione parum delectati promantur, nunc verbis *ὅτι — αἱ νύκτες*, quid ipse animo reputet, scriptorem declarare. Ut ordo hic sit: *Tunc alius interloquitur, hibernum somnium* (*quoniam longissime tum durant noctes* [sc. iste homo priora verba dixerit]). Nam saepenumero accidit, ut alius orationi scriptor sua verba derepente interjiciat, sive Participium aliquod, quod creberrimum, sive, quod nec ipsum sine exemplo est, particula transitum paret et utrumque copulet. Plurima hic loci lubens praetermitto: unum seligo, non satis quippe integrum, Luciani De Merced. Conduct. c. 20. *Ἀρκεῖν οὖν νομίζω, εἰ μὴ πάνυ ἄσωτος εἶ, τοσόνδε τι* (*εἰπὼν ἐλάχιστον καὶ μάλιστα πρὸς τὰς σὰς ἐκείνας ἐλπίδας*). Nam ita illic, non sicut in editionibus latinâque versione factum video, incidatur necesse est. Tum insequenti enuntiationis parte Augustano codici *οἷός περ* vulgati *ὥςπερ* loco testanti veto auscultari: tenui commate apte locato subveneris: *ἢ τάχα που τριέσπερος, ὥςπερ ὁ Ἡρακλῆς, καὶ αὐτός ἐστι.* Contraxit vitium Luc. Parasit. c. 12. *εἰ μὲν οὖν παρ' ἄλλου τὸ φαγεῖν ἔχει, παράσιτός ἐστι καὶ οὐχ ὡς λέγει. Jacobsius* pone R. Porsoni Adversaria p. 299. suspicatur: *ἐστιν, εἰ καὶ ἄλλως λέγει.* At multo res le-

viore operâ potest transigi: quidni enim potius ita: *καὶ οὐχ ὅς λέγει.* Luc. Necyomant. c. 16. *τηνικαῦτα ἕκαστος ἀποδοὺς τὴν σκευὴν καὶ ἀποδυσάμενος τὸ σχῆμα μετὰ τοῦ σώματος ὥςπερ ἦν πρότοῦ, γίγνεται μηδὲν τοῦ πλησίου διαφέρων.* Nullo modo *Schmiederus* scripturam Codc. Paris. admodum corruptam nobis propinare debebat: sed pro *ὥςπερ* potius *ὅςπερ*, quo et illi ducunt, amplectendum reor. Sic loquutus est Lucianus Vitar. Auct. c. 5. *τί φῄς; ἄλλος εἰμὶ καὶ οὐχ οὗτος, ὅςπερ νῦν πρός σε διαλέγομαι;* Hermotim. c. 15. *μή μοι τὸν νῦν δὴ τοῦτον σεαυτὸν ἐννόει — κατὰ τὸν νῦν ἐμέ.* Alexand. c. 34. — *εἶθ' ὅς νῦν φαίνῃ.* Parasit. c. 25. *ἀντὶ τούτου, ὅς εἰμι.* Dial. Deor. 4, 1. *ἄλλος — ἀναπέφηνας.* Dial. Mort. 22, 3. *οὗτός ἐστιν ὁ Μένιππος*, i. e. talis (tam egregius) vir est Menippus. Male vertitur. Plat. Phaedrus §. 46. *τοῦτο μὲν πιστεύω, ἕωςπερ ἂν ᾖς, ὅς εἶ.*, ubi vide *Heindorfium.* Confer praeterea Demosth. Pro Corona 173, 1. Bekk. *ἐφάνην τοίνυν οὗτος* (sc. quem *ἐκεῖνος ὁ καιρὸς καὶ ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἐκάλει*) *ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐγώ.* Midian. 186, 11. B. *πάλιν αὐτὸς ἐκεῖνος, ὃν ὑμεῖς ἴστε, γενήσεται.* Ad Phormionem 12, 6. B. *ἐπειδὴ δ' ἀνεκοινώσατο τοῖς νῦν παροῦσιν αὐτῷ καὶ συνδικοῦσιν, ἕτερος ἤδη ἦν καὶ οὐχ ὁ αὐτός.* Aristoph. Acharn. v. 441. — *εἶναι μέν, ὅςπερ εἰμί, φαίνεσθαι δὲ μή· τοὺς μὲν θεατὰς εἰδέναι μ', ὅς εἰμ' ἐγώ —.* Ecclesiazus. v. 499. *πάλιν μετασκεύαζε σαυτήν, ἥπερ ἦσθα.* Huc etiam conferendum, opinor, Soph. Oed. R. v. 1068. *ὦ δύςποτμ' εἴθε μήποτε γνοίης, ὅς εἶ.*, quemadmodum ibidem

v. 1036. *ὥστ' ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὅς εἶ.* Saepissime Latinis *hic* vel *is* pro *talis* et *qui* pro *qualis* usurpatur, ut etiam nobis Germanis *welcher* non raro est *was für einer.* Enimvero ad eandem dicendi normam alius Luciani locus, dum incassum reluctaretur, detortus est, Harmonid. c. 3. *οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περ τὸ κεφάλαιον, ἀρετῆς ἁπάσης ὁ γνώμων, φασὶ, καὶ ὁ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων.* Reposuit *Jensius, Solanus* et sequiores *οὗτος* pro *οὕτω,* quum hoc consignatum esset in *Longolii* collatione, cujus quam sit exigua fides, nihil ad nos, aut si ad nos, nihil ad hoc tempus, eo illi eximie confirmati. Alium, sed non levem errorem *Graevius* incurrit: ne multa, cuncti explicatores de rectâ consilii viâ varie declinarunt. Pusillum comma ut additum labefactavit, ita ejectum restituet rem: cohaerent enim *ὅτι περ τὸ κεφάλαιον ἀρετῆς ἁπάσης* i. e. *flos et robur omnium virtutum,* seu, *omnis probitatis expressae imagines.* Ita prorsus componit Hermotim. c. 76. *γνώμονα καὶ κανόνα.* Similiter Thucyd. I, 138. *τῶν παραχρῆμα δι' ἐλαχίστης βουλῆς κράτιστος γνώμων.* Hoc nuper ex parte occupatum vidi a *Schaefero* ad Dion. Hal. p. 144. 145. Etiam *Schaeferus* evolvi jubet *Kusterum* ad Arist. Ecclesiaz. v. 53., quem *Valckenaerius* laudans ad Herod. p. 650, 12. *paululum diversa miscuit,* inquit, sed ad Theocrit. VII, 4. *εἴ τί περ ἐσθλὸν Χαῶν τῶν ἐπάνωθεν. egregia dedit.* Vere utrumque dixit, ut conferenti patebit. Illud satis mirari nequivimus, quod *Hemsterhusius,* quum de his di-

cendi generibus apposite dissereret, ad Luc. T. I. p. 171., illius ipsius loci sententiam non magis, quam reliqui interpretes, ullus est assequutus. In Timone enim c. 55. inter alia, quae Timon accumulans in Thrasyclem, philosophum, sed pessime moratum, invehitur, etiam hoc reperias: *Μεμψίμοιρος ἀεί, ὡς τὸν πλακοῦντα ὅλον ἢ τὸν σῦν μόνος τῶν ἄλλων λάβοι, ὅ, τι περ λιχνείας καὶ ἀπληστίας ὄφελος, μέθυσος καὶ πάροινος, οὐκ ἄχρις ᾠδῆς καὶ ὀρχηστύος μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας καὶ ὀργῆς προσέτι.* Vir doctissimus et ipse controversas voces cum praegressâ placentâ et porco conjunxit, quasi hi cibi dicerentur delicatuli coenaeque ornamentum, intellectoque, non sic satis sensui factum esse, *ἢ ὅ, τι περ* conjecturam proposuit. At vero pertinent haec verba ad descriptionem *Thrasyclis ipsius*, utpote etiam voracissimi, sicuti ante idem audit *μεμψίμοιρος* et post *μέθυσος καὶ πάροινος*. Verte: *homo insatiabili voracitate princeps ante alios omnes*, vel, *hujus artis cultor perfectissimus*. Subjungo Luc. De Gymnasiis c. 16. *ἡ δὲ ὥρα τοῦ ἔτους, ὅτι περ τὸ πυρωδέστατόν ἐστι τοῦ ἀστέρος, ὃν ὑμεῖς κύνα φατέ, πάντα καταφλέγοντος καὶ τὸν ἀέρα ξηρὸν καὶ διακαῆ τιθέντος. Pelleti* conjecturam *ὅτε περ* probat *Reitzius*; quam inficete *Gesnerus* reddidit: *Tempus autem anni, quae fervidissima pars est astri, quod caniculam vocatis* —. Quippe: non enim singula satis explorarant. Cohaerent vocabula *ἡ ὥρα τοῦ ἔτους ὅ, τι περ τὸ πυρωδέστατόν ἐστι*, tum illa *τοῦ ἀστέρος — καταφλέγοντος — τιθέντος* Genitivi sunt ab-

soluti, quos appellant. *Tempestas autem anni ad summum fervoris gradum processit, sidere isto omnia comburente* —. Praeterea haec accedant: Luc. Philospeud. c. 6. *ὁρᾷς, οἵους ἄνδρας σοί φημι, πανσόφους καὶ παναρέτους, ὅτιπερ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἑκάστης αἱρέσεως* —, ubi latinam versionem jam *Schaeferus* l. l. jure castigavit. Cui recte versanti non est mos gestus ab editoribus Luc. Navigium c. 22., ubi distingue: *οἱ δὲ ἀποπνιγήσονται, οἱ πλούσιοι, ὁρῶντες ὀχήματα, ἵππους καὶ παῖδας ὡραίους ὅσον δισχιλίους, ἐξ ἁπάσης ἡλικίας ὅ, τι περ τὸ ἀνθηρότατον.* neque magis in l. Quomodo Histor. S. C. c. 28., ubi verba *τῆς ἐπ' Εὐρώπῳ μάχης αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαια.* male dissociata sunt. Sed eidem haud prospere res cessit in Gallo c. 24. *ποίου τινὸς ἐπειράθης ἐκείνου τοῦ βίου; ἤπου πανευδαίμων ἦσθα, τὸ κεφάλαιον ὅ, τι πέρ ἐστι τῶν ἀγαθῶν ἁπάντων ἔχων;* Transtulit sic: *cum caput quod est bonorum omnium haberes.* Imo: *Cum summa quaeque bona ad te confluerent.* Item aptius versa velles Navig. c. 29. *παπαί, ὦ Σάμιππε, οὐδὲν μικρόν, ἀλλὰ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ τῶν ἀγαθῶν ἁπάντων σύ γε ᾔτησας.* Neque non huc spectant Convivium c. 10. *τοὺς σοφωτάτους ἑστιᾶν πρὸ τῶν ἄλλων ἠξίωσεν, ὅτι περ τὸ κεφάλαιον ἐξ ἑκάστης αἱρέσεως ἀπανθισάμενος.* Piscator. c. 14. *αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαιά μου τῶν μαθημάτων.* et vel maxime Herodotus c. 8. *ἤδη συνεληλύθατε, ὅτι περ ὄφελος ἐξ ἑκάστης πόλεως, αὐτὸ δὴ τὸ κεφάλαιον Μακεδόνων ἁπάντων.* Lexiphanes c. 14. *ἐπαι-*

νῶ τοῦτο, ἦν δ' ἐγώ, καὶ γάρ ὅ, τι περ ὀφελός ἐσμεν τῆς Ἀττικίσεως ἄκρον. Adjecit iste ἄκρον, ut Lexiphanes. Jup. Tragoed. c. 2. οἶδα τὸ κεφάλαιον αὐτό, ὧν πάσχεις, ὅτι ἐρωτικόν ἐστι. De Merced. Conduct. c. 39. ὅλως γάρ ὅπερ ἦν νοστιμώτατον ἐν σοι ἀπανθισάμενος —. Ibi *Schmiederus* ex uno Paris. cdc. edidit ὅ σ ο ν π ε ρ: ego vero vellem libri ὅ τ ι π ε ρ legendi copiam facerent.

Nigrinus c. 11. Καὶ ταῦτα μέν, ἃ σὺ διῆλθες, ἐβουλόμην ἂν εἰρῆσθαί μοι, κἀκεῖνα δέ, ὅτι γε οὐχ ἑξῆς, οὐδὲ ὡς ἐκεῖνος ἔλεγε, ῥ ῆ σ ί ν τ ι ν α περὶ πάντων ἐρῶ —. *Hemsterhusius*, quomodo ad sensum scriptoris τινά conveniat, se negans intelligere, ῥῆσιν μίαν conjecit. Id si in libris scriptum foret, equidem in ῥῆσίν τινα transformandum ducerem. Nam de perpetuâ, non interruptâ, oratione Graecos usurpasse ῥῆσις μ ί α, nec *Hemsterhusius* docuit, et omnino ad credendum difficile est. Illâ facultate ῥῆσις solum instructum novimus, ut etiam Noster, obscurius alibi, planissime docuit Bis Accusat. c. 29. οὐ γάρ οἷόν τε, ὦ Ῥητορική, μ ό ν ο ν α ὐ τ ὸ ν ἀ π ο λ ο γ ε ῖ σ θ α ι κ α τ ὰ τ ὸ σ χ ῆ μ α τ ο ῦ Δ ι α λ ό γ ο υ, ἀλλὰ ῥ ῆ σ ι ν κ α ὶ α ὐ τ ὸ ς ε ἰ π ά τ ω. Prometh. s. Caucas. c. 6. δεήσει καὶ διελέγχειν, καὶ ῥ ῆ σ ί ν τ ι ν α μακρὰν ἀποτείνειν. Adjectivum μακράν verbo ἀποτείνειν jungendum: *in longum extendere*, seu *ita diducere, ut longa fiat*. Consueverunt enim Graeci Adjectivis id, quod ex aliquâ re consequitur, designare. In *Charitone* II, 6, 16. D'orvill. legendum arbitror: ἀφανὴς δέ, λαβοῦσα πρὸς τὸ πρᾶγμα τὴν διάνοιαν, ᾤχετο (libri εὔχετο)

πρὸς τοῦτο· Παραγινομένη τοίνυν πρὸς τὴν Καλλιῤῥόην —. ad normam exempli Lucian. Philopseud. c. 36. *αὐτὸς δὲ ἀπολιπών με λαθὼν οὐκ οἶδ᾽ ὅποι ἀφανὴς ᾤχετο ἀπιών.* Aliter correxit *Jacobsius* ad Achill. Tat. p. 501. Ad hunc usum revoco Soph. Oed. Col. v. 870. *ὅς μ᾽, ὦ κάκιστε, ψιλὸν ὄμμ᾽ ἀποσπάσας | πρὸς ὄμμασιν τοῖς πρόσθεν ἐξοίχει βίᾳ.*, siquidem ad ista *πρὸς ὄμμασιν τοῖς πρόσθεν* par est adjici *ὄμμα*, non *ψιλὸν ὄμμα.* In Luc. Timone c. 5. conjungo: *ἤνπου καὶ ὁδῷ βαδίζων ἐντύχω τινὶ αὐτῶν, ὥςπερ τινὰ στήλην παλαιοῦ νεκροῦ, ὑπτίαν ὑπὸ τοῦ χρόνου ἀνατετραμμένην παρέρχονται.* ut in Asino c. 18. et Dial. Meretr. 3, 3. *ὑπτίαν καταβαλών.* Achill. Tat. II, 23. *καταθέμενον ὑπτίαν.* III, 15. *ἀνακλίνας αὐτὴν ὑπτίαν.* al. Bis Luc. in Charonte c. 3. *ὁπόταν γὰρ τὸ πνεῦμα καταιγίσαν πλαγίᾳ τῇ ὀθόνῃ ἐμπέσῃ καὶ τὸ κῦμα ὑψηλὸν ἀρθῇ* —, ubi prius est: *ubi ventus aspere ingruens in linteum sic incidit, ut id obliquum faciat:* male enim vertitur: bis item Soph. Oed. C. v. 923. 924. *καίτοι σε Θῆβαί γ᾽ οὐκ ἐπαίδευσαν κακόν· | οὐ γὰρ φιλοῦσιν ἄνδρας ἐκδίκους τρέφειν. V. Schaeferum* ad Demosth. T. I. p. 239. et T. II. p. 321. Quo item confero Demosth. Olynth. I. extrem. — *τοὺς δ᾽ ἐν ἡλικίᾳ, ἵνα τὴν τοῦ πολεμεῖν ἐμπειρίαν ἐν τῇ Φιλίππου χώρᾳ κτησάμενοι φοβεροὶ φύλακες τῆς οἰκείας ἀκεραίου γένωνται;* quod minus recte accepit *Schaeferus* T. I. p. 229. Demosth. Philipp. I, 8, 2. B. *μὴ γὰρ ὡς θεῷ νομίζετ᾽ ἐκείνῳ τὰ παρόντα πεπηγέναι πράγματα ἀθάνατα.*

Multos hujus usus observatione vindicavit locos *Hermannus*, ut Soph. Oed. Col. v. 532. Tametsi autem haec loquendi ratio ita celebrata est Graecis, poëtis maxime (v. *Lobeck.* ad Ajac. pg. 299. *Seidler.* ad Eur. Electr. v. 442.), ut nihil supra, haud scio tamen, an Adjectiva hujusmodi non possint alio, quam ad Verbum adjungi, ad aliud Adjectivum plane nequeant. Corruptus est igitur locus Soph. Trachin. v. 246. *ἦ κἀπὶ ταύτῃ τῇ πόλει τὸν ἄσκοπον | χρόνον βεβὼς ἦν ἡμερῶν ἀνήριθμον;* Forsitan *τε* intercidit: *ἡμερῶν τ' ἀνήριθμον.* Ceterum imitati sunt Latini poëtae, ut Virgil. Aeneid. I, 36. Quum Juno *aeternum servans* sub pectore volnus, haec secum —. Ibidem III, 508. Sol ruit interea et montes *umbrantur opaci.* Sed ut ad superiora revertar, est in Luc. Bacch. c. 7. *συνεχῆ λαλεῖν καὶ ῥήσεις μακρὰς συνείρειν.* usquequaque cum notione *ῥήσεως* concordat *συνείρειν*, quippe quod verbum indicandae orationi, quae nihil intermittens citato cursu multa profundit vocabula, destinatum sit. Noster in Timone c. 9. *ὥστε ἢ ἐπιβυσάμενον χρὴ τὰ ὦτα καθῆσθαι, ἢ ἐπιτριβῆναι πρὸς αὐτῶν ἀρετήν τινα καὶ ἀσώματα καὶ λήρους μεγάλῃ τῇ φωνῇ ξυνειρόντων.* quo de *Hemsterhusii* I. haec prostat animadversio: „*Ξυνείρειν debito sibi loco positum est: crebro enim de futili quadam loquacitate usurpant.*“ Quin nusquam verbo *ξυνείρειν* haec est vis subjecta, nusquam, crede mihi; sed de perpetuo sermonis flumine et illic agit, et saepius in Luciano. Nonnulla generis hujus posuit *Struvius* L. L. p.

210., quo Somnii c. 8. *ταῦτα καὶ ἔτι τούτων πλείονα διαπταίουσα καὶ βαρβαρίζουσα πάντοθεν εἶπεν ἡ Τέχνη, μάλα δὴ σπουδῇ συνείρουσα.* sensum aperiret, quod praestitit. Addas Dial. Mort. 2, 2. *ἐγὼ δὲ τὸ γνῶθι σαυτὸν πολλάκις συνείρων ἐπᾴσομαι ὑμῖν.* De Merced. Conduct. c. 27. *Ἰωνικὰ ξυνείρων Ἀλεξανδρεωτικὸς ἄνθρωπος —.* Piscatores c. 22. *ξυνείρετε τὴν κατηγορίαν καὶ διελέγχετε.* Demosth. Pro Corona 308, 10. Bekk. *πεφωνασκηκὼς καὶ ξυνειλοχὼς ῥήματα καὶ λόγους συνείρει τούτους σαφῶς καὶ ἀπνευστί.*, quo inter alia haud protrita utitur *Toupius* in Emendat. Suid. T. II. p. 133. ed. Oxon. Non indigna lectu congessit etiam *Jacobsius* ad Achill. Tat. p. 868. Nunc ad *ῥῆσιν* illam iterum regredior. In Luc. Conviv. c. 17. *ὁ μὲν γὰρ Διονυσόδωρος ὁ ῥήτωρ αὐτοῦ ῥήσεις τινὰς ἐν μέρει διεξῄει.* nihil immuto, sed sentio sic, rhetorem unâ ex orationibus, quas continuâ serie recitaret, absolutâ ad alias perrexisse. In libelli Q. H. S. C. c. 1. *μάλιστα δὲ τὴν Εὐριπίδου Ἀνδρομέδαν ἐμονῴδουν καὶ τὴν τοῦ Περσέως ῥῆσιν ἐν μέλει διεξῄεσαν.* scriptura *ἐν μέρει* unice amplectenda: Per vices, altero excipiente alterum, illam sunt orationem perpetuo ordine exsecuti. Quando autem huc delati sumus, oblatâ hac opportunitate usi non perceptum tangemus Luciani locum De Saltatione c. 10. *ἴδοις δ' ἂν καὶ νῦν ἔτι τοὺς ἐφήβους αὐτῶν οὐ μεῖον ὀρχεῖσθαι ἢ ὁπλομαχεῖν μανθάνοντας· ὅταν γὰρ ἀκροχειρισάμενοι καὶ παίσαντες ἀλλήλους καὶ παισθέντες, ἐν τῷ μέρει παύσωνται, εἰς ὄρχησιν αὐτοῖς ἡ ἀγωνία τελευτᾷ.*

Ἀλλήλους quidem post *παίσαντες* vulgo conspicuum, opitulante edce *Wittiano*, ordine et vere delevit *Solanus*, sed praeterea prave interpungitur iunctis *ἐν τῷ μέρει παύσωνται* et vertitur: *cum per vices quiescunt*. Necessario compone *παίσαντες καὶ παισθέντες ἐν τῷ μέρει*. Vide Convivium c. 19. *καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερήδιστον ἦν φιλόσοφος ἀνὴρ γελωτοποιῷ ἀνταιρόμενος καὶ παίων καὶ παιόμενος ἐν τῷ μέρει*. Saepius *ἐν τῷ μέρει* contraria connectit, ut Piscatores c. 8. — *διδόντας λόγον* (non *λόγους*) *καὶ δεχομένους ἐν τῷ μέρει*, quamquam etiam *ἔλεγχ' ἐλέγχου* vel *δάκνειν, δάκνεσθαι* simpliciter offendas. Latini sic solent: Livius 4, 46. *contemnere invicem et contemni*. Idem 5, 11. Quum arderent invidiâ non patres modo, sed etiam tribuni plebis, *cooptati pariter et qui cooptaverant*. Sallust. Iugurth. c. 70. Per idem tempus Bomilcar — *suspectus regi et ipse eum suspiciens* —.

Nigrinus c. 24. *καὶ ὃ μάλιστα ἀγανακτῶ, ὅτι μὴ καὶ τὴν σκευὴν μεταλαμβάνουσι, τὰ ἄλλα γε ὁμοίως ὑποκρινόμενοι τοῦ δράματος*. Modestè quidem, sed tamen castigandus ést magni viri *Hemsterhusii* insignis error, qui parum habuerit, depravati loci corruptelam negligere, nisi eâdem operâ alium longe sanissimum sollicitasset. Vocabulis utitur hisce: *Verba non satis cohaerent, nisi reponas καίτοι μάλιστα ἀγ. vel potius mutata vocabulorum sede, ὃ καὶ μάλιστα ἀγ. ut c.* 31. At enim vero sicut hic ne ferri quidem omnino potest, quod viro doctissimo in mentem venit, sed in optimâ scripturâ vulgari est acquiescendum,

ita illic, licet universis libris, quod sciam, in illud conspirantibus: *τούτους εἶναι τοὺς καὶ τὰ μύρα πίνοντας, ὃ καὶ μάλιστα διέσυρεν αὐτῶν, ὅτι μηδὲ χρῆσθαι ἴσασι ταῖς ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ κἂν ταύταις παρανομοῦσι καὶ τοὺς ὅρους συγχέουσι.* nihilo secius tamen reponas oportet, quod pridem censuimus: *καὶ ὃ μάλιστα διέσυρεν αὐτῶν.* Eundem errorem *Rudolphus* incurrit de Nostri Q. H. S. C. c. 42. *καὶ ἐπάγει τὸ χρήσιμον καὶ ὃ τέλος ἄν τις εὖ φρονῶν ὑπόθοιτο ἱστορίας, ὡς, εἴ ποτε καὶ αὖθις τὰ ὅμοια καταλάβοι, ἔχοιεν, φησί, πρὸς τὰ προγεγραμμένα ἀποβλέποντες εὖ χρῆσθαι τοῖς ἐν ποσί.* Voluit *ὃ καὶ τέλος* —. Vide, si opus, *Reizium* de inclin. accent. p. 27. et p. 97 sq. Sed in Nigrini loco priore aliud vulnus inflictum haeret. Scilicet vulgo illic comparet Conjunctivus *μεταλαμβάνωσι*, cujus loco quod editores infirmissimis subsidiis et *Solano* obsecuti dederunt *μεταλαμβάνουσι*, eâ re locum Soloecismo onerarunt foedo et gravi: nam *ὅτι οὐ*, non *ὅτι μὴ* requisiveris. Non ignoro equidem, Lucianum interdum si non promiscue, at sic *οὐ* et *μή* collocasse, ut quid fuerit secutus, perobscurum sit, de quo genere dubito, an ullus sit luculentior locus, quam De Saltat. c. 75., ubi in eodem argumento *μήτε* — *μήτε* — *οὔτε* — *οὔτε* reperitur, sed meam, quam Luciani inscitiam incusare malo. Cf. *Schaeferum* ad Demosth. T. I, p. 529. Huc accedit, quod Conjunctivum non temere immiserunt, sed destinato consilio libri plerique omnes videntur sustentare. His rationibus cedens conjicio: *ὅτι οὐ μὴ καὶ τὴν σκευὴν μετα-*

λαμβάνωσι. adsimilatum ad Aristoph. Aves v. 461. *ὡς τὰς σπονδὰς οὐ μὴ πρότερον παραβῶμεν.* Luc. Dial. Marin. 6, 3. vulgo exstat: *θάῤῥει· οὐδὲν δεινὸν πάθῃς.* Hoc in suspicione posuit *Lobeckius* ad Phryn. p. 723., ego in vitiis. Utrum vero *οὐδὲν δεινὸν μὴ πάθῃς*, an *οὐδὲν δεινὸν οὐ μὴ πάθῃς*, quae ambo auctoritatem supparem habent, surroges, nihil refert, etsi *Schaeferum* posteriorem lectionem rejicere apparet e quibus scripsit ad Demosth. T. I. p. 574. et T. II. p. 321. 322.

Nigrinus c. 37. *Ὥσπερ γὰρ οἱ τοῦ φρυγίου αὐλοῦ ἀκούοντες οὐ πάντες μαίνονται, ἀλλ' ὁπόσοι αὐτῶν τῇ Ῥέᾳ λαμβάνονται, οὗτοι δὲ πρὸς τὸ μέλος ὑπομιμνήσκονται τοῦ πάθους, οὕτω δὲ καὶ φιλοσόφων ἀκούοντες οὐ πάντες ἔνθεοι καὶ τραυματίαι ἀπίασιν, ἀλλ' οἷς ὑπῆν τι ἐν τῇ φύσει φιλοσοφίας συγγενές.*

Perperam vertitur: — *non omnes in furorem vertuntur, sed quotquot ipsorum a Rhea corripiuntur; iique audito carmine* cet. Debebat sic: *sed quot eorum a Rheâ in furorem aguntur, ii vero carmine percussi* cet. *Hemsterhusius* pro imperio magis, quam ex vero: *Lege*, inquit, *οὗτοι δή non δέ.* Illud fortassis minus eleganter Lucianus, quod in tantâ loci propinquitate bis illud expressit schema, ceterum ambo *δέ*, si per se spectentur, culpae nulli sunt obnoxia. Vide *Bastium* Epist. Crit. p. 227. infra et cujus optima nota multo multorum usu jam penitus detrita est, *Schaeferum* Mel. Crit. p. 59. Norat hoc loquendi schema etiam *Fischerus*, ad Pseudoaeschin. Eryxiam c. 19.

ὅσα μὲν ἄρα τυγχάνει χρήσιμα ὄντα ἡμῖν, ταῦτα χρήματα· ὅσα δ' ἀχρεῖα, ταῦτα δ' οὐ χρήματα. Multis illud exsecuti sunt *Buttmannus* pone Midianam p. 148. sq. et, cujus explicationem plane probamus, *Hermannus* ad Soph. Philoct. v. 86. 87. Etenim, ut regulâ complectar, ubicunque aut verbis perspicuis, aut sensu certe quidem ipso res ante capitur iis, quae sequuntur, contraria, quam inditâ *μὲν* liceat explanare, ibi graeci scriptores paulo post *δὲ* inferunt. Non mutandum fuit Luc. Iudic. Vocal. c. 11. — *ἤδη καὶ τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ, ᾧ καὶ γῆν καὶ θάλασσαν εἶξαί φασι, τὸ δὲ καὶ τούτῳ ἐπιβουλεύει.* Pausan. V, 2, 2. *μὴ διδόντων δέ σφισι δίκας τῶν Ἀργείων οἱ δὲ δεύτερα ἐνέκειντο.*, quod *Siebelis* in Beck. Comment. Societ. Philol. Vol. IV. P. I. p. 15. male mutavit. Thucyd. II, 65. *ἐπειδή τε ὁ πόλεμος κατέστη, ὁ δὲ φαίνεται καὶ ἐν τούτῳ προγνοὺς τὴν δύναμιν.*, de quo fallitur *Poppius* Observ. Crit. p. 16. Luc. Charidem. c. 10. *ἔχων δὲ καὶ αὐτός, ἥ τις ἐστὶν ἀποφήνασθαι καλλίστη καὶ πολλῶν ἀνδρείων ὄντων καὶ σοφῶν καὶ φρονίμων ἔν τε Ἑλλάδι καὶ τῇ βαρβάρῳ, ὁ δ' ἐπιτρέπει τὴν κρίσιν Πάριδι.* Sic enim scribe pro *ὅδ'*, ut ibidem c. 17. est: *καίτοι γε ἔχοντες καλάς τε καὶ εὖ γεγονυίας ἐκ τῆς Ἑλλάδος σφίσιν αὐτοῖς ἄγεσθαι γυναῖκας οἱ τῆς Ἑλλάδος βασιλεῖς, οἱ δὲ συνελθόντες ἐμνηστεύοντο ταύτην.* Male distinctus circumfertur locus Luc. Galli c. 13. — *καὶ ἐν τῷ πολέμῳ, ἔνθα σιδηροφορεῖν μᾶλλον ἢ χρυσοφορεῖν ἄμεινον ἦν, σὺ δὲ καὶ τότε ἠξίους* —. Dial. Deor. 26, 2. *πλὴν ἀλλά, ὥσπερ ἐγὼ μαντεύομαι,*

ὁ δὲ Ἀσκληπιὸς ἰᾶται, σὺ δὲ παλαίειν διδάσκεις — οὗτοι δὲ τί ποιήσουσιν ἡμῖν; in quod et ipsum saeviens *Hemsterhusius* οὗτοι δή corrigit. Demosth. Encom. c. 19. ὥσπερ οὖν ὁ Πίνδαρος — οὕτωσὶ δὲ καὶ σύ γε ταὐτὸν ἔοικας ἀπορεῖν., ubi portentosam scripturam memorat Scholion. De Domo c. 15. male diremta junge verba: ἀντὶ τοῦ ἐπαινεῖν ἢ χρόαν, ἢ βλέμμα, ἢ δειρήν, ἢ πῆχυν, ἢ δάκτυλον, ὁ δὲ ταῦτ' ἀφεὶς —. In Thucydide III, 98. μέχρι μὲν οὖν οἱ τοξόται εἶχόν τε τὰ βέλη αὐτοῖς καὶ οἷοί τε ἦσαν χρῆσθαι, οἱ δὲ ἀντεῖχον. codicum ope, qui in talibus vix morandi sunt, vocem coalitam jure secuit *Bekkerus:* cur ergo homo praeclarus aut II, 46. reliquit ἆθλα γὰρ οἷς κεῖται ἀρετῆς μέγιστα, τοῖς δε καὶ ἄνδρες ἄριστοι πολιτεύουσι aut etiam VIII, 70. ὡς δὲ τούτῳ τῷ τρόπῳ ἥδε βουλὴ οὐδὲν ἀντειποῦσα ὑπεξῆλθε καὶ οἱ ἄλλοι πολῖται οὐδὲν ἐνεωτέριζον, ἀλλ' ἡσύχαζον, οἱ δὲ τετρακόσιοι ἐσελθόντες ἐς τὸ βουλευτήριον — uni et haud magni libro momenti fisus innoxium δὲ uncinis sepsit? Notari in hac causâ meretur subjecta δέ, si δέον antecessit. Cujus generis unum exemplum éx Isocrate duxit *Buttmannus* l. l. p. 150. In Nostri Hermotimo c. 27. egregie, ut solebat, *Solanus* correxit: ἢ δέον εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν, ὁ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος οἴεται Κόρινθον ἑωρακέναι. ut mox ibidem c. 28. ὅς δέον τὴν πελειάδα κατατοξεῦσαι ὁ δὲ τὴν μήρινθον ἔτεμεν. Iup. Confut. c. 11. οἱ ἄνθρωποι δέον τῇ Εἱμαρμένῃ θύειν καὶ παρ' ἐκείνης αἰτεῖν τἀγαθά, οἱ δὲ ἐφ' ὑμᾶς ἴασι. Pro Lapsu in Salut. c. 1. — δέον τὴν συν-

ἤδη ταύτην φωνὴν ἀφεῖναι καὶ χαίρειν κελεύειν, ἐγὼ δὲ —. In Patribus Ecclesiasticis hoc oppido frequens esse frater carissimus me commonuit monstrans quum alia, tum *Theophylactum*, ad Mtth. 19, 1. *οἱ ἀνόητοι φαρισαῖοι τὰ θαύματα ἰδόντες δέον πιστεύειν οἱ δὲ πειράζουσιν. ἄκουε γάρ.* Chrysost. in Matthaeum Hom. XLIV. *δέον γὰρ εἰσελθόντας ἀκοῦσαι μετὰ τοῦ ὄχλου — οἱ δὲ ἔξω καλοῦσιν αὐτόν.* Idem Hom. LXXI. p. 694. Montefalc. *δέον γὰρ κἀντεῦθεν ἡσυχάζειν, οἱ δὲ ἐπαγωνίζονται τοῖς προτέροις.* Euthym. Zigaben. T. I. p. 1035 ed. Mtth. *δέον μάλιστα δεηθῆναι — ὁ δὲ τρία ὁμοῦ πταίει.* Exemplum ex Herodiano protulit *Reitzius* ad Fugitivos c. 10. (T. III. p. 371.): quo magis mirum, quod nec ipse vidit, Luciani verba sic esse castiganda: — *ἀλλ' οἷον λημῶντες ὑπὸ τοῦ ἀμβλυώττειν ἀσαφές τι καὶ ἀμυδρὸν ἡμῶν εἴδωλον ἢ σκιὰν ἐνίοτε ἰδόντες ἂν οἱ δὲ ᾤοντο ἀκριβῶς πάντα κατανενοηκέναι.* Cui congruit Timon c. 17. *εἰ δέ τις — παραλαβὼν — ὁ δὲ* —. Toxaris c. 26. *τοῦ δὲ ἄπαγε λέγοντος — ὁ δὲ — ἀπῄει εἰς τὸν θάλαμον.* Ibid. c. 61. *προδοὺς τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα ὁ δὲ Γυνδάνην ἐξεκόμισεν.* Asinus c. 30. *οὐ γὰρ ἦν — ὁ δὲ οὔτε κατῆλθεν, οὔτε* —. Philospeudes c. 15. *δυνάμενος αὐτὸς ἐρασθῆναι — ὁ δὲ* —., cui aliud addo ibidem ab editoribus obscuratum c. 32. *οὕτως ἄρα ἐπέπειστο μηδὲν οἷόν τε εἶναι συστῆναι τοιοῦτον, ὥστε, ἐπειδὴ — ὁ δὲ οὔτε ἔδεισε* —. Dial. Mort. 13, 6. *ἐπεὶ ἐνταῦθά γε ἐλλέβορος οὐ φύεται, σὺ δὲ κἂν τὸ Λήθης ὕδωρ χανδὸν ἐπισπασάμενος πίε.* Saturnalia c. 3. *τοὺς ἀγα-*

θοὺς ἐνίοτε καὶ συνετοὺς ἀφεὶς ὁ δὲ παμπονήροις —. Charidem. c. 18. — *ἔχοντες οἵ τε Τρῶες — οἵ θ' Ἕλληνες — οἱ δ' οὐκ ἠβουλήθησαν*. Graecos Latini non sequi nefas esse duxerunt. Cicero Ad Famil. VII, 33. — quas si, ut volumus, exceperimus, *ego vero* multam salutem et foro dicam et curiae. XIV, 3. Quod scribis, te, si velim, ad me venturam, *ego vero*, quum sciam, magnam partem istius oneris abs te sustineri, te isthic esse volo. Sallust. Catilin. c. 37. Sed urbana plebes *ea vero* praeceps ierat multis de causis., ubi videndus *Cortius*. Sed quoniam loca cumulate transscribendi permolesto negotio fatigati sumus, unicum Nostri exemplum satis habemus addidisse Dial. Deor. 6, 2., ubi castissima Iuno ab Ixione Deorum irreverenti in libidinis illecebras pellecta ita cum Iove conqueritur: *τὸ μὲν πρῶτον ἠγνόουν τὸ πρᾶγμα, διότι ἀτενὲς ἀφεώρα ἐς ἐμέ. ὁ δὲ καὶ ἔστενε καὶ ὑπεδάκρυε καὶ εἴποτε πιοῦσα παραδοίην τῷ Γανυμήδει τὸ ἔκπωμα, ὁ δὲ ᾔτει ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ πιεῖν, καὶ λαβὼν ἐφίλει μεταξὺ καὶ πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς προςῆγε καὶ αὖθις ἀφεώρα ἐς ἐμέ. ταῦτα ἤδη συνίην ἐρωτικὰ ὄντα. Καὶ ἐπιπολὺ μὲν ᾐδούμην λέγειν πρός σε καὶ ᾤμην κ. τ. ἑ.* Vox quidem *ὁ δὲ* ante *ᾔτει* accommodate ad proximorum locorum rationem posita non sane ullo modo habet, quo lectorem paullo humaniorem impediat, sed nexus est dicamne laxus et perversus, an plane nullus sententiarum. In codice Parisiensi, qui numero est 2954., non legitur *ὅτε καί*, uti *Iacobsius* tradit post R. Porsoni Adversar. p. 287., sed *ὅτε δὲ*

καὶ, tum quod inde extudit *Iacobsius* ὃ *τὲ καὶ*, eam ego tanti viri sententiam non cunctor permiram dicere. Quin imo unus ille liber Luciani manum servavit. Namque verba καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἠγνόουν τὸ πρᾶγμα, διότι ἀτενὲς ἀφεώρα ἐς ἐμέ. ut opposita praecedunt vicinis, ὅτε δὲ καὶ ἔστενε καὶ ὑπεδάκρυε — καὶ αὖθις ἀφεώρα ἐς ἐμέ, ea vero est protasis, cui apodosis impendet haecce: ταῦτα ἤδη συνίην ἐρωτικὰ ὄντα. Ceterum, ut nunc ipsum video, jam *Solanus* ingenio suo, quod divinum naturae dono nactus erat, verum reperit, cujus notula ab editoribus nescio quo pacto ad posterius ὁ δὲ attemperata est. Denique hoc obiter perstringam, lectionem duorum subsidiorum ταῦτα δὲ ἤδη συνίην, additâ δέ, a *Schmiedero* receptam, etsi ejus fidem non praestes, tamen ejusmodi esse, ut temere sperni non debeat. Non semel certe vox δὲ in hunc modum (ὅτε δὲ — ταῦτα δὲ) reciprocatur, ut jam Homerus v. c. Iliad. I, 57. οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο, τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη —. V. *Buttmannum* l. l. p. 152 sq. At vero Nigrini locus, a quo disputatio nostra profecta est, nequaquam liber a labe temporum vitio contractâ aetatem tulit. Iacturam enim unius, minuti illius quidem, sed pernecessarii vocabuli passus est: quod damnum ut resarcias, lege: οὕτω δὲ καὶ οἱ φιλοσόφων ἀκούοντες οὐ πάντες cet., sicut recte scriptum vidisti in principio enuntiationis: ὥσπερ γὰρ οἱ τοῦ φρυγίου αὐλοῦ ἀκούοντες οὐ πάντες —. Restat, ut illam formam οὐ πάντες, ἀλλ' ὁπόσοι vel ἀλλ' οἵ in Nigrino bis inventam aliis locis, si

qui similitudinem prae se ferant, illustremus. Luc. Parasitus c. 14. *αἱ μέντοι τῶν ἄλλων τεχνῶν, οὐ τινές, ἀλλὰ πᾶσαι ἐπὶ μόνην τὴν τροφὴν γεγόνασιν, ὁ δὲ παράσιτος —.*, ubi legendum *τέχναι* pro *τεχνῶν*. Ibidem infra c. 52. *περὶ ῥήτορας δὲ καὶ φιλοσόφους εὕροι τις ἂν οὐ τινάς, ἀλλὰ πάντας ὑπὸ τύφου καὶ δόξης τριβέντας.* Convivium c. 10. *τοὺς σοφωτάτους ἑστιᾶν πρὸ τῶν ἄλλων ἠξίωσεν — οὐχὶ τοὺς μέν, τοὺς δ' οὔ, ἀλλ' ἀναμὶξ ἅπαντας.* Bacchus c. 6. *εἰςέρχονται εἰς αὐτὸ οἱ Ἰνδοὶ ἅπαξ τοῦ ἔτους ἑορτάζοντες τῷ θεῷ καὶ πίνουσι τῶν πηγῶν, οὐχ ἁπασῶν ἅπαντες, ἀλλὰ καθ' ἡλικίαν.* Demosth. Pro Corona 61, 2. Bekker. *παρὰ γὰρ τοῖς Ἕλλησιν, οὐ τισίν, ἀλλὰ πᾶσιν ὁμοίως φορὰν προδοτῶν καὶ δωροδόκων καὶ θεοῖς ἐχθρῶν ἀνθρώπων συνέβη γενέσθαι.* Idem Leptin. init. *εἰ τὰ μάλιστα μή τινες* (imo *μή τινές*), *ἀλλὰ πάντες ἦσαν ἀνάξιοι.*

Nigrinus c. 58. *καὶ ἵνα δὴ καὶ κατὰ σὲ εἴπω, τέτρωμαι.* Verba haec ex editione *Schmiederi* per errorem exciderunt. Fallatur autem, qui blandienti palaeographiae cedens *καὶ* ante *κατὰ* ejiciat. Nam neque idoneo sensu particula destituta est, et, licet contraria ratio aliquanto magis celebretur, ut *ἵνα καθ' Ὅμηρον εἴπω* bis est in Icaromenippo c. 2. et c. 29., tamen in Piscatoribus c. 42. *ἵνα καὶ καθ' Ὅμηρον εἴπω* et alibi similia usurpantur.

Nigrinus c. 38. *ΛΟΥΚ. τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν. ἙΤΑΙΡ. ποῖον αὖ λέγεις;* Haud dubie corruptam censeo *αὖ* particulam, cujus vim qui perspectam habebunt, plane hic alienam esse

fatebuntur. Quae vario modo sede non suâ potest depelli, ut hoc: *ποῖον οὖν λέγεις*, vel illo: *ποῖον σὺ λέγεις*: sed conjectando ludere nolumus.

Iudicium Vocalium c. 2. *παρῄκουον ἔνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς μετριότητος, ἣν ἴστε με φυλάσσοντα πρός τε ὑμᾶς καὶ τὰς ἄλλας συλλαβάς.* Sponte intelligitur, *ὑμᾶς* vocales nominari, quarum judicio litem omnem Σ. commisit. Sed quasnam dicit *τὰς ἄλλας συλλαβάς? Solano* si obsecundemus, *Syllabas hic elementa vocat, quae in unum sonum coalescere apta nata sunt. Schaeferus* ad Bos. Ellips. p. 453. sic censet: *haec vox omnino de elementis videtur usurpata esse: certe Lucianum* T. I. p. 83. (i. e. hoc loco) *vix aliter intelligas.* Iterum turbatur in loco hic neutiquam praetereundo infra c. 9. *ἐπ' Ἀττικὴν δὲ ἦλθε καὶ ἐκ μέσης αὐτῆς ἀνήρπασεν ἀνόμως Ὑμηττόν, ὁρώντων ὑμῶν καὶ τῶν ἄλλων συλλαβῶν*, ubi *Hemsterhusius: συλλαβάς*, inquit, *intelligo vocis Ὑμηττός: alioqui pro ipsis elementis συλλαβαί hic deberent poni, quod nusquam fieri credo.* Hoc vero aperte falsum est, in quod ne ipse quidem vir magnus incidisset, si loci prioris esset recordatus. Hoc tamen vel maxime expendi meretur, an *συλλαβαί* pro *literis* ab usu dicendi abhorreat: quod nos usque eo credemus, donec exemplis non ambiguae fidei ea opinio refutetur. Dixisset Lucianus *καὶ τὰ ἄλλα γράμματα*, ut c. 3., vel *στοιχεῖα*, prout c. 10. Vel sic igitur incerto, quas dicat *τὰς ἄλλας συλλαβάς*, experiamur hoc probabiliter efficere ex iis, quae infra ponuntur c.

5. — καὶ ποιότητας, ἃς ἕκαστον ἡμῶν ἔχει καὶ δυνάμεις συνεῖδον. καὶ ὑμῖν μέν, ὦ δικασταί, τὴν μείζω δεδώκασι τιμήν, ὅτι καθ' αὑτὰ δύνασθε φθέγγεσθαι. ἡμιφώνοις δὲ τὴν ἐφεξῆς, ὅτι προςθήκης εἰς τὸ ἀκουσθῆναι δεῖται. πασῶν δὲ ἐσχάτην ἐνόμισαν ἔχειν μοῖραν ἔνια τῶν πάντων, οἷς οὐδὲ φωνὴ πρόςεστι καθ' αὑτά. τὰ μὲν οὖν φωνήεντα φυλάσσειν ἔοικε τοὺς νόμους τούτους, τὸ δὲ T. ταῦτο cet. Ubi quod pro vulgato, sed absono ἔνια Aldina II. conservavit ἐννέα, rectum est unice. Sic enim dispertitur literas, ut primum memoret τὰ ἑπτὰ φωνήεντα (η ω ε ο α ι υ), dehinc τὰ ἡμίφωνα (λ μ ν ρ σ ξ ψ ζ), postremo τὰ ἄφωνα afferat numero novem (β γ δ π κ τ φ χ θ). Ultima improspero successu versa sunt: *Has itaque leges per Vos, vocales, conservari decet.* Imo Σ hoc vult: *Et vocales quidem, ut videtur, his legibus obtemperant.* Verum illic et τὰ φωνήεντα et τὰ ἡμίφωνα communi τῶν φωνηέντων nomine comprehensa legibus, quas primus literarum inventor scripserit, sese adstringere declarat, a quibus licenter desciverit T., quod inter τὰ ἄφωνα nomen profitetur suum. Vicissim se hospitali nunquam non animo fuisse Σ c. 2. asseverabat in τὰ φωνήεντα et τὰς ἄλλας συλλαβάς. Ex quo concluditur, τὰ ἡμίφωνα obscurâ illâ appellatione utrobique insigniri, praesertim si persimile illud contendas c. 9. ὅτι δὲ ἀνεξίκακόν εἰμι γράμμα, μαρτυρεῖτέ μοι καὶ αὐτοὶ μηδέποτε ἐγκαλέσαντι τῷ ζῆτα — μηδὲ τῷ ξῦ — τῷ μὲν γὰρ γείτονί μου ῥῶ νοσήσαντι συγγνώμη. Namque hae tres literae

ζῆτα, ξῦ, ψῶ. omnes sunt *ἡμίφωνα.* Hanc interpretandi viam, quam, nisi fallor, jam *Solanus* munivit, si ingredimur, *συλλαβάς* non simpliciter elementa intelligimus, sed ea, quibus ut sonoris aliqua praerogativa debetur. Obiter dicam, si syllabas explicare velis diphthongos, quod usus non impediat (v. *Schaeferum* l. l.), nihil hic quidquam loci diphthongis concedi. Ceterum quum dicit *τῶν ἄλλων συλλαβῶν,* aut hoc vult: *vos, judices, et reliqua praeter vos φωνήεντα,* aut: *vocales et cetera* (si me τὸ Σ. excipias) *ἡμίφωνα.* Quamquam etiamsi haec ambo parum procederent, recte habiturum esset pronomen, modo sic exponeres: *inspectantibus vocalibus et ceteris, semivocales dico.* De hac notissimâ Attractione testimonia congerere nobis in tam coarctato otio non lubet. Vide v. c. *Elmslejum* ad Soph. Oed. Tyr. v. 7. Vere *Hermannus* ad Soph. Philoct. v. 38. *Dici vix potest, quoties haec ratio nominis ἄλλος viros doctos fefellerit.* De Luc. Phalar. alt. c. 8. aliter hodie sentiet *Schaeferus,* atque sensit olim ad Bos. Ellips. p. 579.: rectissime enim *Solanus* composuit: *οὐ μόνον τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις Ἕλλησιν ἀγαθὰ γιγνόμενα παρέχει, ἀλλ᾽ εἴ τι ἐν Φρυξὶν ἢ Λυδοῖς* cet., servabitque vir praestantissimus, quod mutabat Melet. Crit. p. 67., Xen. Anabas. 5, 4, 25. *οἱ πολέμιοι ὁμοῦ δὴ πάντες γενόμενοι ἐμάχοντο καὶ ἐξηκόντιζον τοῖς παλτοῖς καὶ ἄλλα δόρατα ἔχοντες* —. Ipse nuper hunc usum tetigit ad Demosth. T. II. p. 504. Luc. Ver. Histor. II, 29. *συνέπεμψε δέ μοι ὁ Ῥαδάμανθυς τὸν πορθμέα Ναύπλιον, ἵν᾽,*

εἰ καταχθείημεν ἐς τὰς νήσους, μηδεὶς ἡμᾶς συλλάβοι, ἅτε κατ᾽ ἄλλην ἐμπορίαν πλέοντας. h. e. *alius rei, nempe negotiandi causâ.* Aberrat *Hemsterhusius* apud Geel. p. 26. Amores c. 12. τούτοις δ᾽ ἀνεμέμικτο καὶ τὰ καρπῶν μὲν ἄλλως ἄγονα, τὴν δ᾽ εὐμορφίαν ἔχοντα καρπὸν κυπαρίττων γε [lege τὲ] καὶ πλατανίστων αἰθέρια μήκη. Malo τὰ καρπῶν μὲν ἄλλων ἄγονα. Integerrimos libros aliquando ea pervasit corruptela, ut pronomen sic eleganter locatum e pravâ correctione excludant. Ut Noster De Saltat. c. 9. ὁ Ἀχιλλεὺς ταῦτα ὑπὲρ τοῦ παιδὸς πυνθανόμενος μᾶλλον ἔχαιρεν, οἶμαι, ἢ ἐπὶ τῷ κάλλει καὶ τῇ ἄλλῃ ἀλκῇ αὐτοῦ. eximius liber *Gorlit.* ἄλλῃ non agnoscit, pari idem modo decurtatus in Bis Accus. c. 2. ὥςπερ οἱ κυβερνῆται, ὑψηλὸς μόνος ἐπὶ τῆς πρύμνης ἕστηκα τὸ πηδάλιον ἔχων ἐν ταῖν χεροῖν καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἐπιβάται μεθύουσι, καί, εἰ τύχοι, ἐγκαθεύδουσιν, ἐγὼ δὲ cet. De Merced. Conduct. c. 23. ὁπόταν — προτείνῃς τὴν χεῖρα ὁμοίως τοῖς ἄλλοις οἰκέταις —. verum ἄλλοις, vel in αὐτοῖς vel καλοῖς transformatum, non nisi unus codex retinuit. Raro hunc usum adoptavit Thucydides, quare adscripsi locum II, 97. ἐς τὴν ἄλλην εὐβουλίαν καὶ ξύνεσιν., frequentissime omnium Xenophon et Plato, satis crebro Isocrates. Is ad Nicocl. 9, 4. Bekk. scripserat: ἐὰν γὰρ ἐν κεφαλαίοις τὴν δύναμιν ὅλου τοῦ πράγματος καλῶς περιλάβωμεν, — ἄμεινον καὶ περὶ τῶν ἄλλων μερῶν ἐροῦμεν., non ut male optimus Urbinas περὶ τῶν μερῶν et in margine περὶ τῶν λοιπῶν, sicut mox illic 52, 7. τρύφα μὲν ἐν

ταῖς ἐσθῆσι καὶ τοῖς περὶ τὸ σῶμα κόσμοις, καρτέρει δὲ ὡς χρὴ τοὺς βασιλεύοντας ἐν τοῖς ἄλλοις ἐπιτηδεύμασιν. et 37, 3. τοῖς ἄλλοις πολίταις. Verum ibidem 40, 3. ἠπιστάμην, ὅτι τοσούτων ὄντων τὸ πλῆθος καὶ τῶν ἰδιωτῶν καὶ τῶν ἀρχόντων οἱ μέν τι τούτων εἰρήκασι cet. quum Urbinas pro ἰδιωτῶν praebeat ἄλλων, conjunctim legerim: *καὶ τῶν ἄλλων ἰδιωτῶν*. Demosth. de Symmoriis 31, 8. Bekk. non erat, quod moveretur vulgata: ἐγὼ μὲν γὰρ ἡγοῦμαι, ἐπὶ μὲν Αἴγυπτον καὶ Ὀρόνταν καί τινας τῶν ἄλλων βαρβάρων πολλοὺς ἂν ἐθελῆσαι τῶν Ἑλλήνων μισθοφορεῖν παρ' ἐκείνῳ — ἐπὶ δὲ *τὴν ἄλλην* Ἑλλάδα Ἕλληνα οὐδένα ἂν ἐλθεῖν ἡγοῦμαι. Luc. Dial. Mort. XIV, 3. Ἀλλ' οἱ Σκύθαι γε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες οὐκ εὐκαταφρόνητον ἔργον — καὶ τοὺς Ἕλληνας δὲ τοὺς μὲν ἀναιμωτὶ παρέλαβον, Θηβαίους δὲ cet. Pro Ἕλληνας unus ex Parisiensibus ἄλλους tenere dicitur: an hinc exsculpamus καὶ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας δέ —? Reliquum est, ut de explicatione hujus usus videamus. Et *Hermannus* quidem in censurâ Elmsleji Medeae versum 291. *χωρὶς* γὰρ *ἄλλης* ἧς *ἔχουσιν ἀργίας* φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ. sic diducit: *nam praeter alia, nominatim ignaviam, etiam invidiâ laborant:* sed *Schaeferus* Porsoni Medeae Indice s. v. ἄλλος illius sensum ita exprimit: χωρὶς γὰρ ἧς ἔχουσιν *ἄλλως* ἀργίας: atque Demosthenici: χωρὶς τῆς ἄλλης αἰσχύνης καὶ ἀδοξίας καὶ μεγάλοι κίνδυνοι περιεστᾶσιν, *abgerechnet die Schande, welche die Begebenheiten uns übrigens machen.* At

enim ut dicam, quod sentio, *Hermanno* vel idcirco me malim duci adjungere, quod *Schaeferi* ratio minime ad cunctos hujus generis locos potest transferri.

Iudicium Vocal. c. 4. *ὡς εἴθε καὶ τῶν ἄλλων ἀνεκόπησαν τότε αἱ τόλμαι εὐθὺς ἀρξαμένων παρανομεῖν, καὶ οὐκ ἂν ἐπολέμει μέχρι νῦν τὸ λάμβδα τῷ ῥῶ.* Quae verbis *οὐκ ἂν ἐπολέμει* praeposita est *καὶ* particula, eam *Hemsterhusius* deleri jubet; quo facto oratio redundat talis, quae, ut mea fert opinio, prorsus sit intolerabilis. Vindicat semet Lucianus loco Hermotim. c. 86. *ὡς εἴθε γε καὶ ἐξεμέσαι δυνατὸν ἦν ἅπαντα ἐκεῖνα, ὁπόσα ἤκουσα παρ' αὐτῶν, καὶ εὖ ἴσθι οὐκ ἂν ὤκνησα καὶ ἐλλέβορον πιεῖν* cet., qui illi adeo est similis, ut nihil magis. Cum voce *ὡς εἴθε* convenit Latinorum *Quodutinam.* Aliter Plato Phaedro ab init. *εἴθε γράψειεν — ἦ γὰρ ἂν ἀστεῖοι καὶ δημωφελεῖς εἶεν οἱ λόγοι.* Luc. Amoribus c. 25. *ὡς εἴθε καὶ βίου μακρᾶς προθεσμίας ἡ μικρολόγος ἡμῖν ἐπέκλωσε Μοῖρα, καὶ τὸ πᾶν ἦν διηνεκὴς ὑγίεια μηδεμιᾶς λύπης τὴν διάνοιαν ἐκνεμομένης, ἑορτὴν γὰρ ἂν καὶ πανήγυριν τὸν ὅλον χρόνον ἤγομεν.* Ubi quum *Oxoniensis*, qui codex merito censetur in optimis, pro *εἴθε* unâ syllabâ plus habeat *εἴτε γε*, procul dubio inde confieri debebat: *ὡς εἴθε γε βίου —. Εἴθε γε* est etiam in Toxari c. 18. et ubi non?

Indic. Vocal. c. 4. *ἐπέπαυτο δ' ἂν καὶ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον τὸ μόγις ἀφαιρούμενον αὐτοῦ καὶ μάλιστα παρακλέπτον. Μάλιστα* quidem vix sanum arbitror. Certe similia loca nec Viri Docti attulerunt, et ego e curtâ, quae domi est,

suppellectili non habeo expromere. Sententia aut postulat, aut fert: πλεῖστα vel τὰ πλεῖστα. Dicis causâ commoneo de *Gronovi*, quae valde probabilis *Hemsterhusio* videtur, conjecturâ μὰ Δία. Quod fieri non potest, ut probetur in Luciano, qui a discrimine formulae νὴ Δία et μὰ Δία solemni non defecerit. In Gallo c. 29. nimis apertum est, quod unus *Seagerus* pervidit, distinguendum esse: ὁρῶ σέ γε, ὦ τοιχώρυχε .... μὰ Δία, ἐπεὶ κίων γε ὢν τυγχάνεις, εὖ ἔχει. Non recipit negandi vim Calumn. non tem. cred. c. 14. ἢν δὲ ποιητικὸς ᾖ καὶ ἐπὶ τούτῳ μέγα φρονῇ, μὰ Δί' ἐχλεύασέ σου Φιλόξενος τὰ ἔπη καὶ διέσυρε., ubi lege: νὴ μὰ Δί' —. Quae *Reitzius* passim festinanter corrasa objecit exempla, ut T. II. p. 718., ea nihili sunt et *Reitzi* condigna ingenio. Post invaluit increbruitque usus utriusque indiscretus, in quam sententiam disputavit *Jacobsius* ad Achill. Tat. p. 953.

Iudicium Vocalium c. 10. τὸ δὲ Ταῦ τοῦτο σκοπῶμεν, ὡς φύσει βίαιον καὶ πρὸς τὰ λοιπά. ὅτι δὲ οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ δέλτα καὶ τὸ θῆτα καὶ τὸ ζῆτα, μικροῦ δεῖν πάντα ἠδίκησε τὰ στοιχεῖα, αὐτά μοι κάλει τὰ ἀδικηθέντα γράμματα. *In istis* αὐτά μοι κάλει *aut deesse dixero* μάρτυρας, *aut eum in modum debere scribi pro* αὐτά: *quod illis me non magno negotio persuasurum esse confido, qui perspexerint, quam recte jungantur,* ὅτι οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο γρ., μάρτυρας, *tam incomposite cohaerere,* ὅτι οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο γρ.,

αὐτά μοι κάλει. Verba sunt *Hemsterhusi.* Non videtur eruditissimus vir ab Oratorum lectione recens fuisse, ista cum commentaretur. Librorum scriptura multo est integerrima. Aegre veniam damus *Reiskio*, cujus animus quum in oratoribus graecis praecipuâ curâ occupatus esset, in Demosth. Pro Phormione 32, 9. Bekk. *καὶ μὴν ὅτι ταῦτ' ἀληθῆ λέγω, μεμαρτύρηται τὸ τέταρτον μέρος λαβεῖν καὶ ἀφεῖναι τῶν ἐγκλημάτων ἁπάντων.* conjecturâ *τῷ τὸ τέταρτ.* prorsus abstinere debebat. Aeschines *περὶ παραβρεσβ.* c. 23. ed. *Bremi. ὅτι δ' ἀληθῆ λέγω, κάλει μοι τὸν γράψαντα τὸ ψήφισμα Ἀλεξίμαχον.*, ibid. c. 29. *ὅτι δ' ἀληθῆ λέγω, κάλει μοι τοὺς συμπρέςβεις καὶ τὴν μαρτυρίαν αὐτῶν λέγε.* c. 37. *ὅτι δ' ἀληθῆ λέγω, κάλει μοι τοὺς σπονδοφόρους.* c. 40. *ὅτι δ' ἀληθῆ λέγω, κάλει μοι Μνάσωνα.* Idem Adv. Timarch. c. 46. *Bremi. ὅτι δὲ ἀληθῆ λέγω, κάλει μοι Φιλήμονα τὸν δόντα Τιμάρχῳ τὸ ἀργύριον.* Adv. Ctesiphont. c. 4. *ὅτι δὲ ἀληθῆ λέγω, τοὺς νόμους αὐτοὺς ὑμῖν ἀναγνώσεται.* c. 6. *ὅτι δὲ ἀληθῆ λέγω, αὐτῶν ἀκούσατε τῶν νόμων.* Iterum de falsa Legat. c. 6. *καὶ ὅτι ταῦτ' ἐστὶν ἀληθῆ, λαβέ μοι τὰ ψηφίσματα καὶ τὴν ἐκμαρτυρίαν ἀνάγνωθι τὴν Ἀριστοδήμου καὶ κάλει πρὸς οὓς ἐξεμαρτύρησεν.* c. 13. *ὅτι δ' οὐδὲν ψεῦδος εἴρηκα πρὸς ὑμᾶς, λαβέτω μοι τὸ ψήφισμα ὁ γραμματεὺς καὶ τὰς τῶν συμπρέσβεων μαρτυρίας ἀναγνώτω.* c. 15. *ὅτι δ' ἀληθῆ λέγω, λαβέ μοι τὰ ψηφίσματα.* c. 20. *ὅτι δ' ἀληθῆ λέγω, ἀκούσατε τοῦ ψηφίσματος.* c. 49. *ὅτι δὲ ἀληθῆ λέγω, λαβέ μοι τοῦτο τὸ ψήφισμα καὶ κάλει τὸν Τεμενίδην.* De-

mosth. Midian. 184, 6. *Bekker.* *ὅτι δὴ ταύτης οὐδ' ὁτιοῦν ὑμῖν μεταδοῦναι τούτῳ προςήκει, ταῦτ' ἀκούσατέ μου;* Contra Aristocratem 151, 4. B. *καὶ ὅτι ταῦτ' ἀληθῆ λέγω, τό τε ψήφισμα ἀνάγνωθί μοι τὸ περὶ τῶν ὁμήρων καὶ τὴν Ἰφικράτους ἐπιστολὴν καὶ τὴν Τιμοθέου καὶ μετὰ ταῦτα τὴν μαρτυρίαν ταυτηνί.* Adv. Stephanum I, 46, 2. B. *ὅτι δ' οὕτω ταῦτ' ἔχει, λαβὲ τὴν ἀντιγραφὴν αὐτήν μοι.* De Rhodiorum Libertat. 9, 1. Bekk. *ὅτι δ' οὐδὲν καινὸν οὔτ' ἐγὼ λέγω νῦν κελεύων Ῥοδίους ἐλευθεροῦν, οὔθ' ὑμεῖς, ἂν πεισθῆτέ μοι, ποιήσετε, τῶν γεγενημένων ὑμᾶς τι καὶ συνενηνοχότων ὑπομνήσω.*, ubi *Schaeferus* T. I. p. 815. in *ὑπομνήσω* latere *διδάξω* existimat, et eandem fere expediendi *ὅτι* viam instituit *Bremius* in Aeschine Adv. Timarch. c. 25. *ὅτι δὲ αὐτοῖς ἠνώχλει, σκέψασθε μεγάλην ῥώμην Ἡγησάνδρου καὶ Τιμάρχου.*, qui locus abunde manifestat, ibidem c. 26. ad verba *ὅτι δὲ ἐδικάσατο,* apodosin referri hanc *σκέψασθε μεγάλην ῥώμην Ἡγησάνδρου,* neque vero illam: *ἄνθρωπον μηδὲν αὐτὸν ἠδικηκότα — ἦγεν εἰς δουλείαν.* Verum enimvero quum illa explicatio, cui caeteroqui color obduci potest quum e nonnullis superiorum exemplorum, tum ex hoc Aeschin. *περὶ παραπρεσβ.* c. 45. *ὅτι δ' ἀληθῆ λέγω, αὐτὸν Ἀριστοφάνην μαρτυροῦντα παρέξομαι. κάλει μοι Ἀριστοφάνην.*, omnibus locis non possit, nisi difficilius adhiberi, ego potius in hac versor opinione, *ὅτι* illic ejusdem esse potestatis cum hoc: *ἵνα εἰδῆτε, ὅτι,* quod non dissimilis naturae locis illigatum est, ut Demosth. Pro Corona 505, 5. Bekk. *ἵνα δ' εἰδῆτε, ὅτι πολλῷ*

τοῖς λόγοις ἐλάττοσι χρῶμαι τῶν ἔργων — λέγε μοι ταυτὶ καὶ ἀνάγνωθι λαβών. itaque ad Demosth. Pro Corona 57, 1. Bekk. ὅτι δ' οὕτω ταῦτ' ἔχει, λέγε μοι τὸ τοῦ Καλλισθένους ψήφισμα καὶ τὴν ἐπιστολὴν τὴν τοῦ Φιλίππου. judicavit idem *Schaeferus* T. II. p. 71. Ac similiter alibi Lucianus ipse. De Saltat. c. 15. ὅτι δ' οὕτως ἔχει, τὰ μὲν ὄργια σιωπᾶν ἄξιον τῶν ἀμυήτων ἕνεκα, ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι cet., ubi editores certatim vel uncinis, vel abruptae signo orationis abutuntur. Nigrinus c. 14. ὅτι δ' οὐκ αἰσχύνονται πενίαν ὁμολογοῦντες, ἐμέμνητο πρός με φωνῆς τινος cet.. Sed in illo loco etiam aliud mendum reperisse sibi videbatur *Hemsterhusius*: vocem enim requirens, quae nexum orationis continuaret, conjecit aut καὶ μικροῦ δεῖν, aut μικροῦ δὲ δεῖν: nos ne hoc quidem viro eximio adsentiri adducimur. Sed potius illud ipsum μικροῦ δεῖν videtur copulantis particulae vim simul complexum: ut etiam est in Icaromenippo c. 12. ἅπαντα διαγινώσκεις τὰ ἐπὶ γῆς, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία, μικροῦ δεῖν τὰς τῶν ἐμπίδων νεοττίας, et in Calumn. non tem. cred. c. 5. ἐν δεξιᾷ τις ἀνὴρ κάθηται τὰ ὦτα παμμεγέθη ἔχων μικροῦ δεῖν τοῖς τοῦ Μίδου προςεοικότα.

Iudicium Vocalium c. 11. *Οὐ γὰρ ἐπιτρέπει γε αὐτοὺς κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις· μᾶλλον δέ, ὦ δικασταί· μεταξὺ γάρ με πάλιν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἀνέμνησε περὶ τῆς γλώσσης* κ. τ. ἑ..

Istud μᾶλλον δὲ sic cepit *Hemsterhusius*: *imo hoc etiam, o judices, priusquam pergam*: satis

recte. Est enim tum usitatum, quando deserto inchoatae orationis ordine alia res subito subtexitur. Velut in Toxari c. 38. *ὁ γὰρ Δάνδαμις ἐν τῇ πρὸς Σαυρομάτας συμπλοκῇ ἀπαχθέντος αἰχμαλώτου Ἀμιζώκου τοῦ φίλου αὐτοῦ . . . μᾶλλον δὲ πρότερον ὀμοῦμαί σοι τὸν ὅρκον τὸν ἡμέτερον.* Icaromenippo c. 3. *ἀετὸν εὐμεγέθη συλλαβὼν, ἔτι δὲ γῦπα τῶν καρτερῶν ἀποτεμὼν αὐταῖς ὠλέναις τὰ πτερά. . . . . μᾶλλον δὲ καὶ πᾶσαν ἐξαρχῆς τὴν ἐπίνοιαν, εἴ σοι σχολή, δίειμι.* Dial. Meretric. 2, 3. *πεμφθεῖσα γάρ, ὡς ἔρια ὠνήσαιτό μοι ἐπὶ τὴν γαστέρα καὶ εὔξαιτο τῇ λοχείᾳ ὡς ὑπὲρ ἐμοῦ, Λεσβίαν ἔφη ἐντυχοῦσαν αὐτῇ. . . . μᾶλλον δὲ σὺ αὐτή, ὦ Δωρί, λέγε.* Ceterum omne incisionis genus post *δικασταί* plane sublatum velim. Ea adnotatio quo pertineat, mox sponte intelligetur. Etenim, ut primo exempla in aciem producam, praeclare fecit *Hermannus*, quum in Soph. Ajac. v. 663. *ἐγὼ δ' ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίως ὅτι | ὅ τ' ἐχθρὸς ἡμῖν ἐς τοσόνδ' ἐχθαρτέος, | ὡς καὶ φιλήσων αὖθις, ἔς τε τὸν φίλον* cet. veram librorum lectionem postliminio reduceret. In Thucydide 8, 30. *τοῦ δ' αὐτοῦ χειμῶνος τοῖς ἐν τῇ Σάμῳ Ἀθηναίοις προςαφιγμέναι γὰρ ἦσαν καὶ οἴκοθεν ἄλλαι νῆες πέντε καὶ τριάκοντα καὶ στρατηγοὶ Χαρμῖνος καὶ Στρομβιχίδης καὶ Εὐκτήμων καὶ τὰς ἀπὸ Χίου πάσας καὶ τὰς ἄλλας ξυναγαγόντες ἐβούλοντο* —. magnopere haerens *Duckerus γὰρ* tollendi veniam expetit: at vero et hunc frustra esse, neque libros *οἱ Ἀθηναῖοι* pro *τοῖς Ἀθηναίοις* afferentes in ullo honore habendos esse apparet ex ejusdem

scriptoris libro 1, 72. τῶν δὲ Ἀθηναίων ἔτυχε γὰρ πρεσβεία πρότερον ἐν τῇ Λακεδαίμονι περὶ ἄλλων παροῦσα καὶ ὡς ᾔσθοντο τῶν λόγων, ἔδοξεν αὐτοῖς παριτητέα ἐς τοὺς Λακεδαιμονίους εἶναι. atque 1, 115. τῶν δὲ Σαμίων ἦσαν γάρ τινες, οἳ οὐχ ὑπέμειναν, ἀλλ' ἔφυγον ἐς τὴν ἤπειρον, ξυνθέμενοι — διέβησαν. Luc. Imagines c. 11. ἐγὼ δὲ συνήθης γάρ εἰμι καὶ λόγων ἐκοινώνησα πολλάκις ὁμοεθνὴς ὤν., ubi v. συνήθης γάρ εἰμι a reliquis perperam secludunt. Iupit. Tragoed. c. 17. πλὴν ἐκεκμήκει γὰρ ἤδη καὶ πονήρως ἐφώνει καὶ τὸ πλῆθος εἰς τὸν Δάμιν ἀπέβλεπε., ubi *Gesnerus* suppressae vocis signum post πλὴν collocat, pejus fallitur *Schmiederus*, ne lacunae quidem cohibitâ suspicione. Philospeudes c. 15. πλὴν ἀλλ' οἶδα γὰρ τὴν Χρυσίδα, ἣν λέγεις, ἐραστὴν γυναῖκα καὶ πρόχειρον, οὐχ ὁρῶ δὲ cet. Pseudologista c. 11. σὺ δὲ ἅπαντα γὰρ οἶσθα τὰ τῶν Ἀθηναίων, ἐξέκλεισας τοῦτο εὐθύς —. Pluribus verbis opus est ad locum De Conscribend. Histor. c. 36. — φαμὲν — ὑποδεῖξειν ὁδούς τινας ὀρθάς, εἰ δὴ τοιαῦται φαίνονται, αἷς χρώμενος θᾶττον ἂν καὶ εὐμαρέστερον τελέσειεν ἄχρι καὶ πρὸς τὸν σκοπόν. Καίτοι οὐ γὰρ ἂν φαίης ἀπροσδεῆ τὸν συνετὸν εἶναι τῆς τέχνης καὶ διδασκαλίας, ὧν ἀγνοεῖ. Ubi *Gesnerus* iterum vires suas exercuit. Et est ille locus vitio affectus, eo quidem, quod minime ad καίτοι — γάρ, sed aliorsum tendat. Quum enim Lucianus saepissime dicat ἄχρι πρός, nusquam dixit ἄχρι καὶ πρός, ut vel hoc argumento quod importune intercedit καί, in discrimen adducatur. Induxeris vero vocem ex

antegressis proclivi errore derivatam, remanebit *ἄχρι πρὸς τὸν σκοπόν*, quae eadem verba in Nigrino c. 36. leguntur. At nimirum verba *Εὐμαρέστερον τελέσειεν ἄχρι καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν* edocemur versum conficere *Trochaicum octonarium catalecticum*, ut PRUDENTER monuisse *Walchium* Emendat. Liv. p. 6. Aliter Toxaris c. 9. *ἡμεῖς δὲ ἔμπαλιν, ὅσον γὰρ δὴ λειπόμεθα ἐν τοῖς περὶ φιλίας λόγοις* cet., quocum concinit Iupit. Confutat. c. 8. *ἐοίκασιν ὑμῶν οἱ μέν τινες εὐτυχεῖς τε καὶ εὔμοιροι εἶναι, οἱ δὲ ἔμπαλιν, ἐῶ γὰρ λέγειν, ὅτι καὶ λῃστεύεσθε* cet. Item in unum membrum concludam *δὲ — γάρ* in locis, ubi est *νῦν δέ — γάρ*, quod genus docte illustravit *Stallbaumius* ad Plat. Euthyphr. p. 72. 73. ad illa verba: *νῦν δὲ σαὶ γὰρ αἱ ὑποθέσεις εἰσίν*, ipse aliam explicationem proponens, quae mihi minus probatur. Nam quemadmodum nullo pacto impedio, quin si quis originem hujus dicendi formae indagatum veniat, is tum *δέ* tum *γάρ* particulis suum sibi orationis membrum contribuat, sic erecta Graecorum ingenia usu ipso intra unius enuntiationis fines ambas continuisse particulas, id hos locos, qui multi neque aposiopesin, neque alias artes hujusmodi in se recipiunt, demonstrare arbitramur. Quoniam autem e certis rebus incertas metiendas esse accepimus, removendam autumo interpunctionem in Arist. Lysistrat. v. 144. *χαλεπὰ μὲν — ὅμως γα μὰν δεῖ τᾶς γὰρ εἰράνας μάλ' αὖ*, ubi articulum *τᾶς* suspectum *Bastio* ad Gregor. Corinth. p. 237. obiter tuemur, et Pindaro Pyth. I, 164. *ἀλλ' ὅμως*

κρέσσων γὰρ οἰκτιρμῶν φθόνος, μὴ παρίει καλά. Quippe Graeci mirâ celeritate duo membra in unum videntur conjunxisse: idem saepius etiam in *ἀλλὰ — γάρ* accidit, quod quum in quibusdam locis nullo possit pacto disparari, *Schaefero* Melet. Crit. p. 77. locos, quos liceat cunque, in vulgarem formam redigenti non magis accedo, quam accessit *Hermannus* ad Viger. p. 812. Opinor enim, talibus locis in tam minutas particulas divisis nescio quid languoris inferri. Quid quod eo propendet animus, ut, quod est paullo remotius, in Soph. Philoctet. v. 145. *νῦν μὲν ἴσως γὰρ τόπον ἐσχατιαῖς | προςιδεῖν ἐθέλεις ὅντινα κεῖται, | δέρκου θαρσῶν.* sublato post *νῦν μέν* commate cum *Hermanno* componam, ut etiam in loco non sane absimili Luc. Gallus c. 33. *Ἀλλὰ νῦν μὲν ἡμέρα γὰρ ἤδη ἀμφὶ τὸ λυκαυγὲς αὐτό, ἀπίωμεν οἴκαδε παρ' ἡμᾶς.* Illud Romani imitantur, nisi quod nullo fere verbo interposito, in voce *At enim* (v. *Beierus*, vir egregius, ad Cicer. De Offic. p. 289.) *verum enim*, et, quae frequens Virgilio, *Sed enim.*

Timon c. 3. *καὶ ἵνα σοι φορτικῶς διαλέγωμαι, ὑετοί τε ῥαγδαῖοι καὶ βίαιοι, ποταμὸς ἑκάστη σταγών.* *T. Faber* particulam *τὲ* ejecit, tuitus eandem est *Iensius*, sed ut aliena immiscuerit. Nimirum in loco scriptoris, quemcunque tandem hic Noster traducit, (poetam non puto) illa vocula adfuit. Sic Demosthenes de male gesta legat. 243, 7. Bekk. noto dicto Hesiodi utens *δὲ* retinuit: *οὐκοῦν, Αἰσχίνη, καὶ σὲ πάντες οὗτοι χρήματα ἐκ τῆς πρεσβείας φασὶν εἰληφέναι. ὥστε καὶ κατὰ σοῦ δήπου-*

θεν φήμη δ' οὔτις πάμπαν ἀπόλλυται. Alius locus est in eadem oratione 245, 8. ὀρθῶς καὶ προσηκόντως ἐρῶ, ὅςτις δ' ὁμιλῶν ἥδεται. Lucian. De Sacrific. c. 14. πρότερον δέ φησιν ὁ λόγος· Θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι. Zeuxis c. 10. ἀλλὰ τὸ τοῦ Ὁμήρου, δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον. De τὲ particulâ nunc non succurrit certus locus: nam in Lucian. De Conscribend. Histor. c. 42. *Solani* conjecturam: κτῆμά τε γάρ φησι μᾶλλον ἐςαεὶ συγγράφειν, ἤπερ ἐς τὸ παρὸν ἀγώνισμα addubito.

Timon. c. 4. καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνον σε, ὦ θεῶν γενναιότατε, ἀποφαίνουσι παρωσάμενοι τῆς τιμῆς. *Struvius* Lect. Luc. p. 220. conjecit ἀποφανοῦσι, sine dubio recte, si pro κατ' ὀλίγον praecederet μετ' ὀλίγον: nunc cur tempus praesens hac sede pellatur, causam nullam video. Sed in Luc. De Saltat. c. 7. εἴσῃ γὰρ κατ' ὀλίγον, εἰ λῆρος εἶναί σοι δόξει τὰ λεχθησόμενα. certâ correctione scribendum: μετ' ὀλίγον., ut Dial. Meretr. 9, 5. καὶ μὴν εἴσῃ μετ' ὀλίγον. Dial. Deor. 4, 4. εἴσῃ μετ' ὀλίγον. Conf. αὐτίκα εἴσῃ, τάχα εἴσῃ cet., de quibus sunt, quae dicenda habeam. Ceterum quâ *Struvius* Timonis locum affectum autumabat labe, eam ex aliis locis ipse eluam. Aeschines adv. Ctesiphont. 17, 1. Bekk. πρὸς δὲ δὴ τὸν ἄφυκτον λόγον, ὅν φήσει Δημοσθένης, βραχέα βούλομαι προειπεῖν. Λέξει γὰρ οὗτος —. Sic enim emendo librorum lectionem ὃν φησι Δ. . Luc. De Morte Peregrini c. 23. πῶς οὖν ὁ Πρωτεὺς τοῦτο διακρίνει καὶ τοὺς μὲν χρηστοὺς ὠφελήσει, τοὺς δὲ πονηροὺς οὐ φιλοκινδυνοτέρους καὶ τολμηροτέρους ἀποφανεῖ; Imo: διακρινεῖ. Asinus c. 20. καὶ τῶν λῃστῶν δὲ ἤκουον, ὡς οὐκ ἂν εἴη ἔτι πολὺ τῆς ὁδοῦ, καὶ ὅτι καταλύσουσι, λοιπόν, ἔνθα καταμένουσιν· ὥςτε πάντα ταῦτα δρόμῳ ἐκομίζομεν. Patet legendum καταμενοῦσιν, modo locus cetera esset non aeger.

Timon c. 6. ἐργάζομαι τὴν γῆν ὑπόμισθος ὀβολῶν τεσσάρων, τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ προσφιλοσοφῶν. Ἐνταῦθα τοῦτο γοῦν μοι δοκῶ κερδανεῖν —. Sic interpungendum: male ἐνταῦθα ad superiora trahitur.

Timon c. 9. ὥστε ἢ ἐπιβυσάμενον χρὴ τὰ ὦτα καθῆσθαι, ἢ ἐπιτριβῆναι πρὸς αὐτῶν ἀρετήν τινα καὶ ἀσώματα καὶ λήρους μεγάλῃ τῇ φωνῇ ξυνειρόντων.

Tan. Faber, cui istud λήρους nullo adjecio nomine non satis efficax videretur, putabat scripsisse Lucianum λήρους μεγάλους μεγάλῃ τῇ cet. Fallitur vir doctissimus. Luc. Vitar. Auct. c. 11. ἀλλὰ ῥᾷστά γε, ὦ οὗτος, καὶ πᾶσιν εὐχερῆ μετελθεῖν. οὐ γάρ σοι δεήσει παιδείας καὶ λόγων καὶ λήρων. Demosth. Olynth. III, 29, 4. Bekk. καὶ τί ἂν εἴποι τις ἔχοι; τὰς ἐπάλξεις, ἃς κονιῶμεν, καὶ τὰς ὁδούς,' ἃς ἐπισκευάζομεν, καὶ κρήνας καὶ λήρους; quod aeque tentatum suo jure tuiti sunt *Bremius* et *Schaeferus* T. I. p. 305. Accedit, magnum firmamentum, Demosth. De Contributione 30, 3. Bekk. δημοσίᾳ μὲν ἡ πόλις ἡμῶν τὰς ὁδοὺς ἀγαπᾷ κατασκευάζουσα καὶ κρήνας καὶ κονιάματα καὶ λήρους. Minus reputarunt viri eruditi, καὶ etiam tum usurpari, si re per partes singulas persequendâ fatigatus, quo brevi praecidas, commune quoddam verbum in fine adponis. Ut Isocrat. Panegyric. 7, 1. Bekk. — καὶ τοῦ πολέμου τοῦ πρὸς ἀλλήλους καὶ τῆς ταραχῆς τῆς παρούσης καὶ τῶν μεγίστων κακῶν ἡμᾶς ἀπαλλάξει. Demosthenes De Contribut. 29, 4. B. Θεμιστοκλέους καὶ τὴν Κίμωνος καὶ τὴν Ἀριστείδου καὶ Μιλτιάδου καὶ τῶν τότε λαμπρῶν οἰκίαν. Luc. De Saltat. c. 15. Ὀρφέως δηλαδὴ καὶ Μουσαίου καὶ τῶν τότε ἀρίστων ὀρχηστῶν., quod omni dubitationi exemptum puto. Dial. Mort. 10, 10. καὶ ὁ ῥήτωρ δὲ σὺ ἀπόθου τῶν ῥημάτων τὴν τοσαύτην ἀπεραντολογίαν καὶ ἀντιθέσεις καὶ παρισώσεις καὶ περιόδους καὶ βαρβαρισμούς. ibid. 11, 4. ὀδοῦσι καὶ ὄνυξι καὶ πάσῃ μηχανῇ. Ut male *Hemsterhusio* displicuerit ibid. 14, 2. Μήδων δὲ καὶ Περσῶν καὶ Χαλδαίων καὶ χρυσοφόρων ἀνθρώπων καὶ ἁβρῶν.

Hic finem feci, mox, uti spero, quae nunc inchoata reliqui, absoluturus. Quodsi a committendis erroribus mihi parum cavero, meam et imbecillitatem et otii inopiam hoc rectius me excusaturum confido, quo promtius docto cuique monitori concedam.

THESES

Lucianus ut omnino Christianos tanquam superstitiosos contemsit, ita loca biblica nusquam in ludibrium vertit.

Quae vulgo ad Lucianum auctorem referuntur opera, omnia ab ipso profecta sunt, praeter Philopatrin et, ut videtur, Charidemum.

Animadversiones in Lucianum e schedis summi Hemsterhusi nuper editae a Jacobo Geel ad imminuendam magni auctoris gloriam comparatae sunt.
